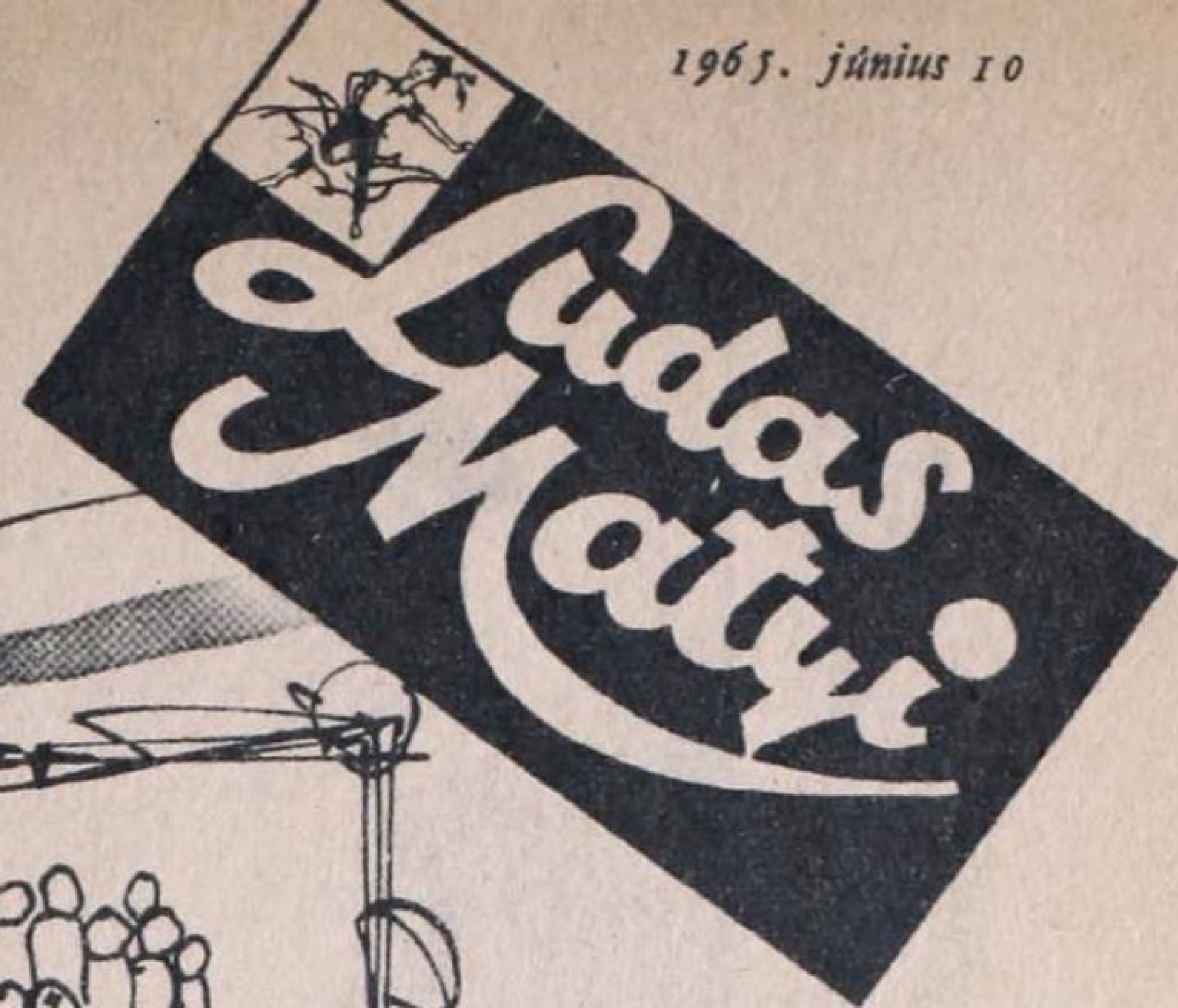
XXI. évfolyam 23. szám

Ára: 1 forint

1965. június 10

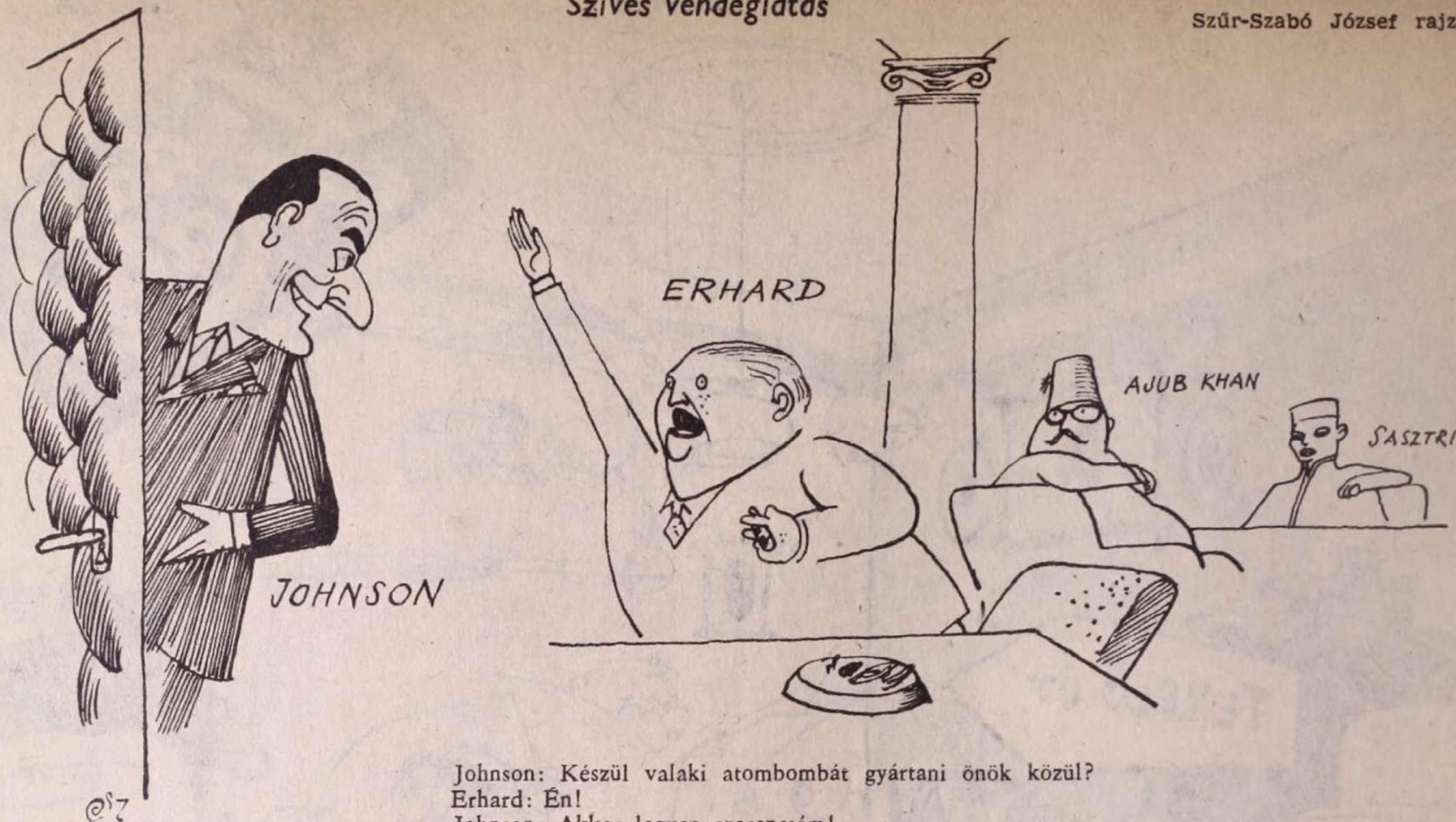
TERELŐ ÚT

PEST, 1965

Sajdik Ferenc rajza

Szíves vendéglátás

Szűr-Szabó József rajza

Johnson: Készül valaki atombombát gyártani önök közül?
Erhard: Én!
Johnson: Akkor legyen szerencsém!

Művészlélek

Pesti TUDÓSÍTÓNKTÓL

Életem legnagyobb irodalmi felfedezését Hegedüs Gézának köszönhetem, aki megírta, hogy a Dante név nem más, mint Durante Alighieri úr keresztnevének becéző formája, amelyet a könnyen lángoló ifjú kedveskedve szerelmes levelei alá írt. Olyan ez, mintha például a világirodalom Shakespeare-t Bill-nek, Petőfit Sanyinak, Jókait pedig Mórickának tartaná nyilván.

*

Párbeszéd egy önhitt emberről:

– Saját magának árt, ha mindig dicséri önmagát.
– Miért?
– Megakadályozza, hogy kellemesen csalódjam benne.

*

Az abszolút lustaság élő szobra az a fiatalember ismerősöm, aki géppel írja szerelmes leveleit, s mivel egyik levelében a „szeretlek" – szót véletlenül így gépelte: „szreetlek", hullámvonallal javította ki a betűcserét. Majd bolond lesz újraírni a levelet!

f. l.

Tisztázandó kérdés

– Szerinted hány óráig kell együttélni a váláshoz?

Szombat

– Ha tudsz, lőjj egy félkiló disznóhúst!

GONDOLATOK A PAPÍRBOLTBAN...

Hiába járom a boltokat, hónapok óta nem kapni írógépbe való papírt, ma már elvétve sem akad Ápisz-görl, aki tízhúsz lap erejéig megszánna. Mintha csak az ábrázatomra volna írva, hogy sötét alak vagyok, aki a papirost nem pozitív célokra, mint például névtelen levelek vagy önéletrajzok szerkesztésére használja, hanem a

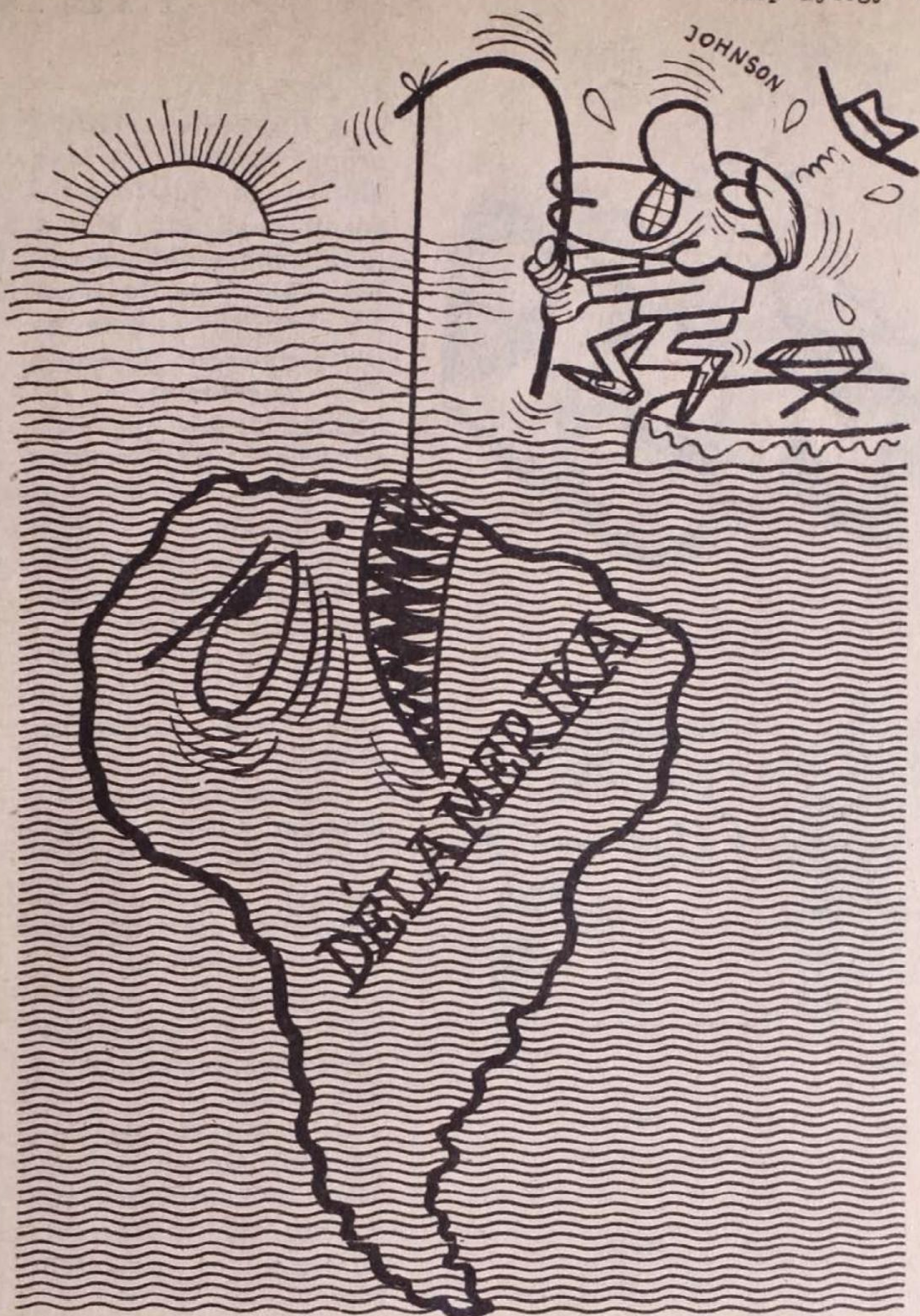
szocializmus építésének kerékkötőjeként üzérkedik vele. Az írógép papír hiánya sokaknak legfeljebb kellemetlen, számomra azonban végzetes csapás, ami az egzisztenciámat veszélyezteti. Abból pótolom ugyanis szerény nyugdíjamat, hogy árdrágítok, zugkereskedem: a hatósági áron megvett papírt telefirkálom azzal, ami éppen az eszembe jut, és drágábban adom el a szerkesztőségeknek.

De szerencsére akadt mentő ötlet, illetve anyag: a selymesen puha tapintású 200 lapos csomagocskákban árusított papír, melyet a szebb lelkek kiolvasott és aprított napilapok helyett állítanak intimebb célok szolgálatába. Ez a papiros hosszú ideig nem volt kapható, de most újra megjelent a boltokban, sőt kínos meglepetések ellen hatékony védelmet nyújtó magas szakítószilárdságú, szívós távol-keleti minőségben. Ezt vásárolom árkusok helyett, igaz, hogy szerény méretük miatt az elmefuttatások csak alaposan kurtítva férnek el rajtuk, de ez nem hátrány: abból még sohasem származott baj, ami egy cikkből kimaradt, de az olvasó is jól jár, hamarabb esik túl az egészen.

(f. t.)

A nagy hal

Fülöp György rajza

Hamiskártya kapható!

Rám mély benyomást gyakorolt az a hír, hogy az Egyesült Államokban olyan különleges kártyákat hoztak forgalomba, amelyek a hozzávaló szemüveg segítségével hátlapjukról könnyen felismerhetők. Ez az újszerű cinkelés óvja a kártyát, s noha a különleges szemüveg rontja a szemet, ennyi áldozatot minden hamiskártyásnak meg kell hoznia.

Mivel érdekelt ez a kártya (már csak azért is, mert utálok veszíteni kártyán), felkerestem a különleges kártyát árusító chicagói üzletet, vásároltam egy csomag kártyát a hozzávaló szemüveggel, s már távozni akartam, amikor a tulajdonos megkérdezte, nem óhajtom-e megtekinteni egyéb árucikkeit. Meghatott udvariassága, amelyet — meg kell mondanom — nem minden közértben tapasztalok, s már csak kíváncsiságból is késznek mutatkoztam arra, hogy megtekintem árukészletét. Az amerikai üzletemberektől lehet tanulni, s ha egyszer autógyárat alapítok, előzőleg föltétlenül ellátogatok Fordékhoz.

Meg kell vallanom, a választék bősége, de elsősorban a cikkek minősége valósággal lenyűgözött. Az amerikai bűnhullám világhírű. Nevezetes gengsztereket tart számon a nemzetközi közvélemény Al Caponetól Albert Anastasiáig, de arról bezzeg senki sem tud, senki sem beszél, hogy kik azok az egyszerű szakemberek, feltalálók és kivitelezők, mintadarabkészítők és sorozatgyártók, akiknek szerszámai nélkül az amerikai alvilág félkarú óriás.

Ebben az üzletben találtam a legragyogóbb betörőfelszerelést, a zsebben hordható kötélhágcsótól kezdve az elektronikus vezérlésű feszítővasig. Egyenesen elbájoló volt a házi hamispénzverde és bankjegyprés, amelynek segítségével a pénzforgalomban is szerepet vállalhat a magánkezdeményezés.

Büszkén mutatta a tulajdonos az egyetemes álkulcsot, amellyel lakást, autót és pénzszekrényt egyaránt ki lehet nyitni. A hagyományokhoz ragaszkodók igényeit kézi kasszafúró készülék elégíti ki, persze atommeghajtású. A korszerű zsebmetszés lézer-sugárral történik, ez a kis készülék különben stílszerű módon zsebben is elfér. Se szeri, se száma az ötletes, könnyen kezelhető, amellett olcsó készülékeknek, amelyek megkönnyítik a bűnözés nehéz és felelősségteljes munkáját.

Érdekes szakkönyveket is árulnak az üzletben. Ilyeneket például: „Hogyan kell könnyen, gyorsan betörni?", „Ezer ötletes szélhámostrükk", „Hogyan küzdjön az útonálló a meghűléses betegségek ellen?", „A kis sikkasztó", „A bankrablás kézikönyve", „Szervezeti formák rablóbandák részére", „Házasságszédelgő Lexikon", s ki tudná felsorolni a szakirodalom valamennyi pompás kötetét!

Elvezetett a kereskedő a gyógyszer-részlegbe is. Megmutatta például a lelkiismeretfurdalás ellen bűntudathasadást előidéző labdacsokat is, amelyek rendkívül hatásosak, bár fogyasztják a vörös vérsejteket. A konfekciós teremben álarcokat, álruhákat lehet kapni, a kozmetikai szalonban bárkinek elváltoztatják a külsejét, s ha valaki alaposabb változtatást kíván, a plasztikai műtét megvárható.

Kapható ezenkívül alibi minden alkalomra, tanúvallomáshamisító berendezés, tranzisztoros tettenéréselhárító, és sok más ötletes szerkezet.

— McNamara hadügyminiszter — büszkélkedett a kereskedő — csak a minap rendelt négy hamis ürügyet, beavatkozás céljaira!

Feleki László

Elvált szülők gyermeke

Kedves fickó

Szakvélemény

– Mikorra kérjek üdülési beutalást?

AZ ELSŐ CSÓK

A fiú kedves esetlenséggel meghajolt a lány előtt és öt szál tűzpiros rózsát nyújtott át. A lány tengerzöld szemében hálás mosoly fénylett, amikor átvette az illatos virágot. Gyengéden beleborzolt a fiú hajába, és kellemes, alt hangján megkérdezte:

— Szeretsz még?

— Imádlak — felelte a fiú mély meggyőződéssel, és lopva megsimogatta a lány kezét.

— Hogy is kezdődött? Emlékszel? — kérdezte ábrándosan a szőke teremtés.

— Persze hogy emlékszem. Lehet azt elfelejteni? Én megálltam a présgép mellett, és lehajoltam, mert leejtetted a franciakulcsot.

— Akkor én megköszöntem, és azt mondtam, hogy nagyon udvarias vagy.

— Aztán az első komolyabb beszélgetésünk. Mind a kettőnknek ordítania kellett, hogy túlharsogjuk a gépterem zaját.

— Miről is ordítottunk az elején? — lehelte kedvesen a lány.

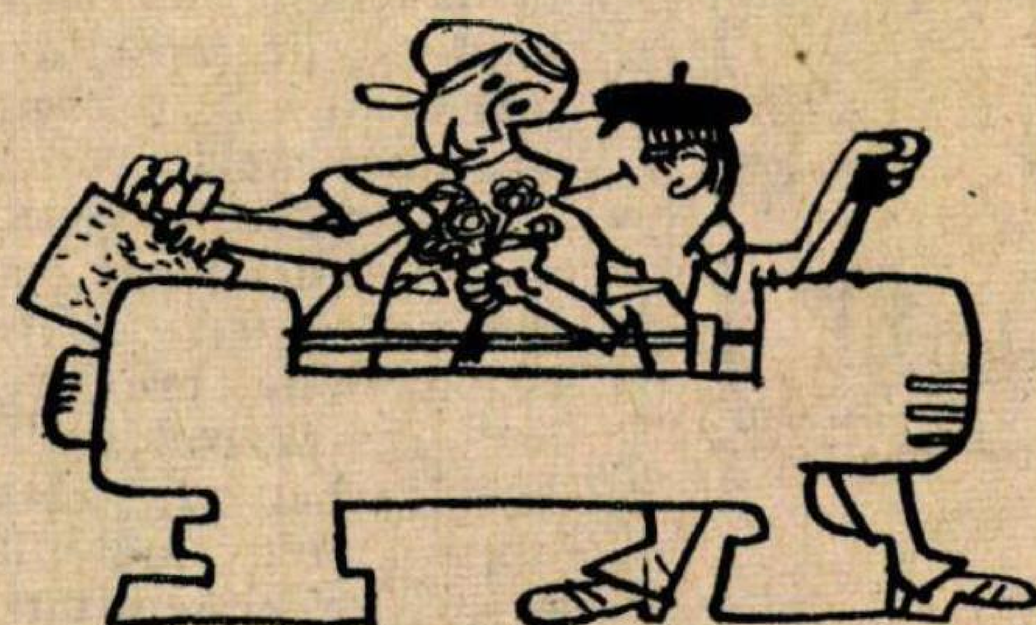
— Zenéről, irodalomról, kosárlabdáról.

— Aztán az első sétánk a központi raktárban. Amíg arra vártunk, hogy Zortvai szaktárs kiadja a gömbvasat.

— Emlékszel, amikor először szorítottam meg a kezed az üzemi bizottsági előtti folyosón?

— Lehet azt elfelejteni? — sóhajtott boldog emlékezéssel a lány. Majd így folytatta: — És hol mondtad először, hogy szeretsz?

— Amikor a hengerelt acélt készítettük elő külföldi szállításra, és a főmérnök egy pillanatig félrenézett.

— Azt hiszem, tévedsz. Akkor mondtad először, hogy szeretsz, amikor Dombai murizott, hogy mi vagyunk az oka, amiért megállt a szalag a gépműhelyben.

— Lehet, hogy igazad van — nézett maga elé a fiú elgondolkodva.

— És az első csókunk — mondta kissé elpirulva a lány. — Tavaly novemberben csókoltalak meg először, amikor hóvégi hajráztunk a svédországi szállítások miatt.

A lány nagyot szippantott a rózsák illatából:

— Lehet, hogy tévedek, de úgy érzem, hogy még soha senki nem szeretett úgy engem a Timsó és Robbanómotorgyárban, mint te.

— Imádlak, és mindennap imádni foglak a műszak végéig — suttogta gyengéden a fiú.

— Tényleg. Egyszer, munka után, gyáron kívül nem találkozhatnánk? — kérdezte reménykedően a lány.

A fiú kissé idegesen felelt:

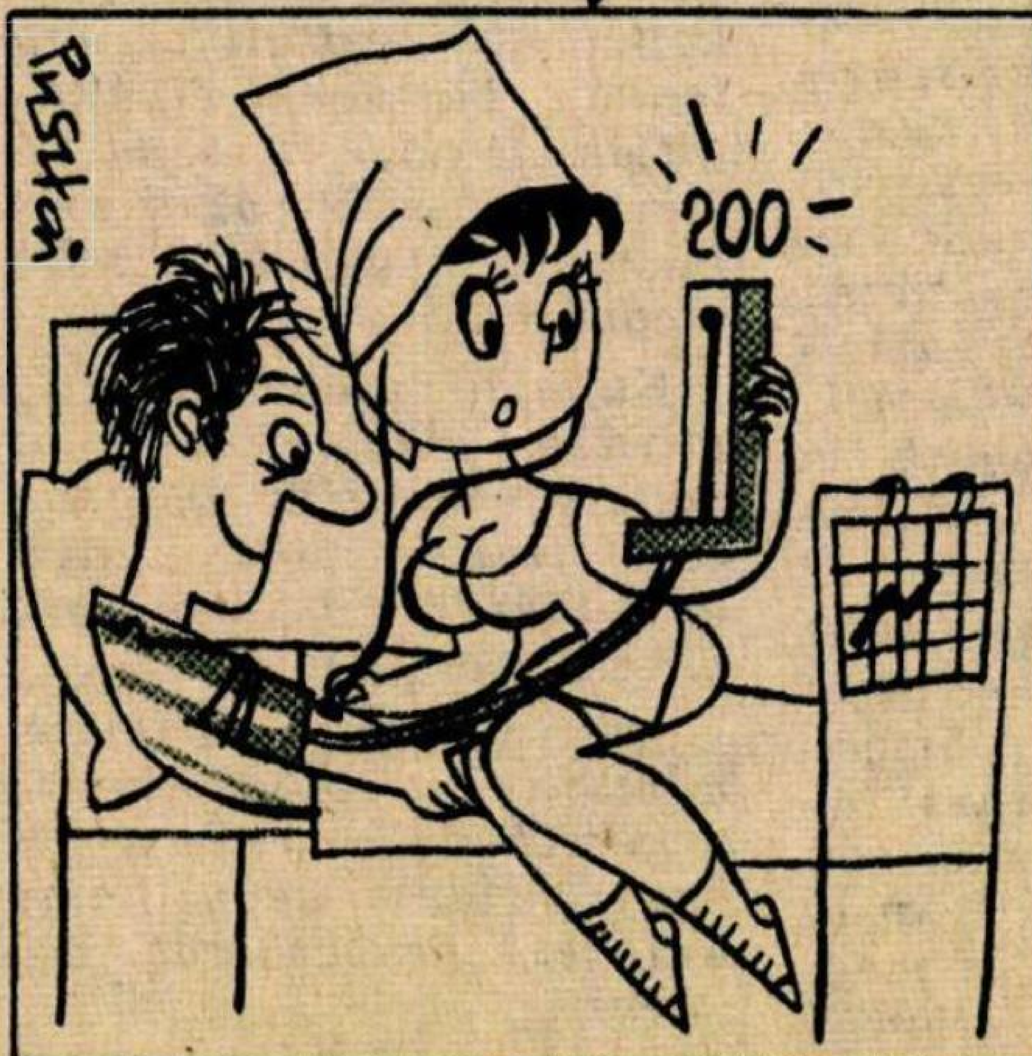
— Egyelőre nem szeretném lekötni magam. Na, szervusz! Reggel hétkor várlak a blokkoló óránál.

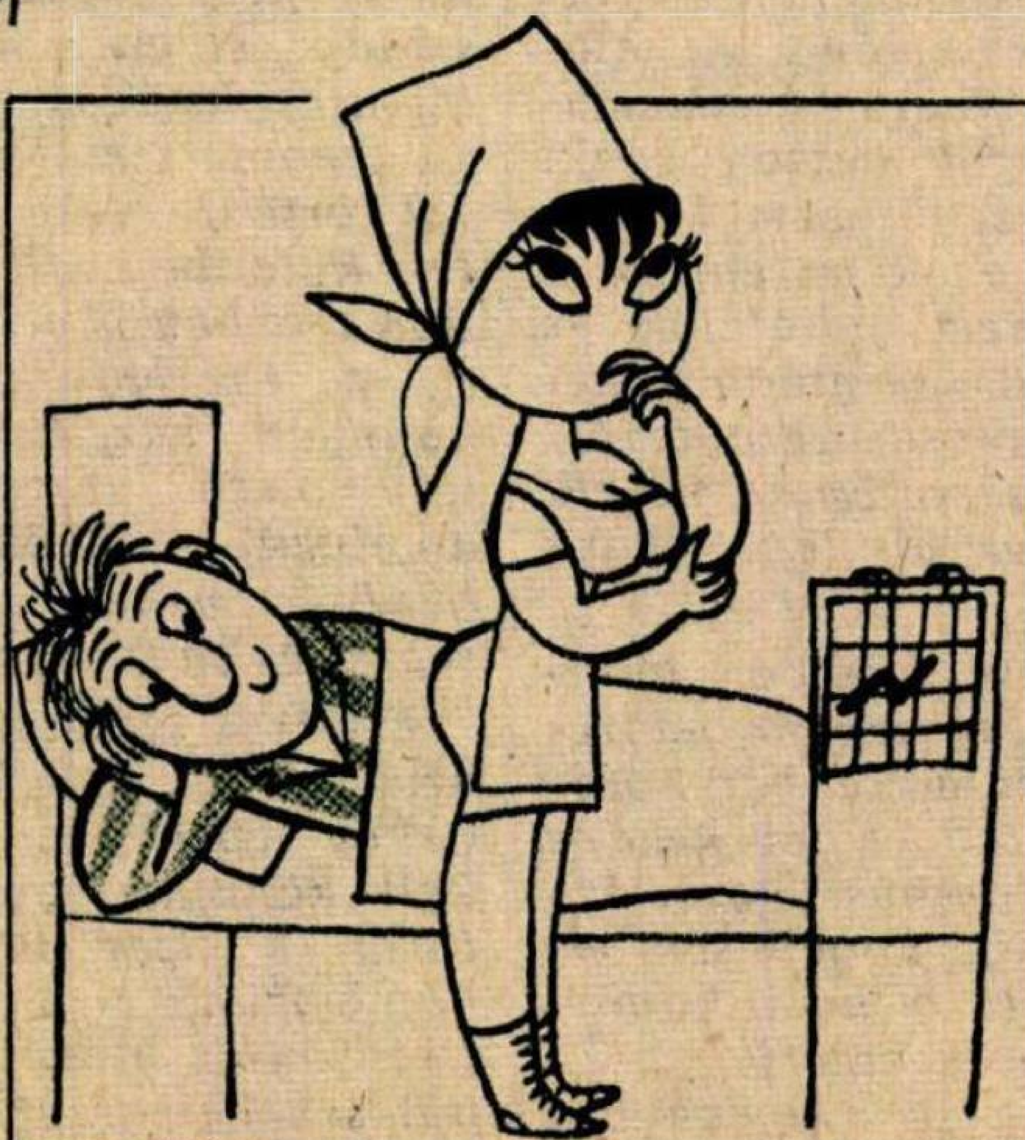
És könnyed búcsúcsókot váltottak. Lejárt a munkaidő . . .

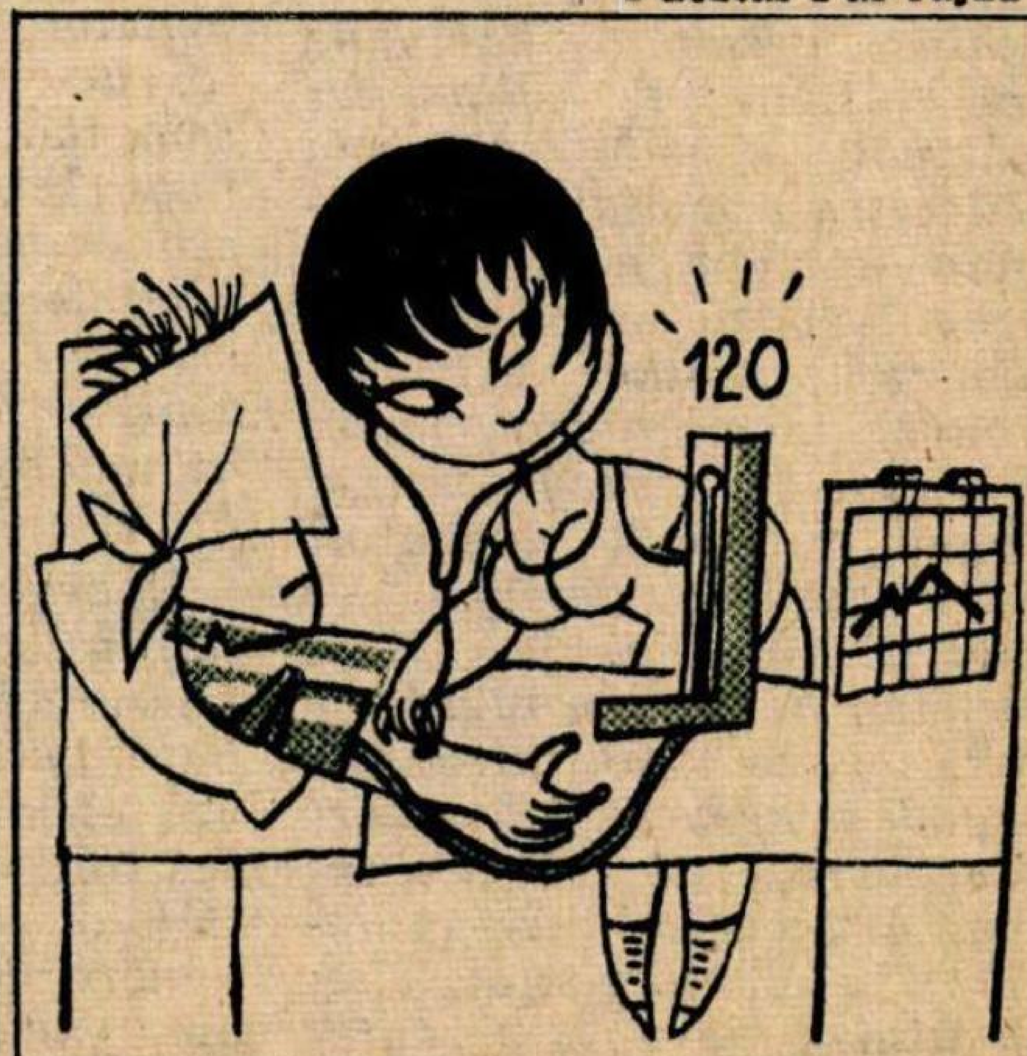
Galambos Szilveszter

Jucika vérnyomást mér

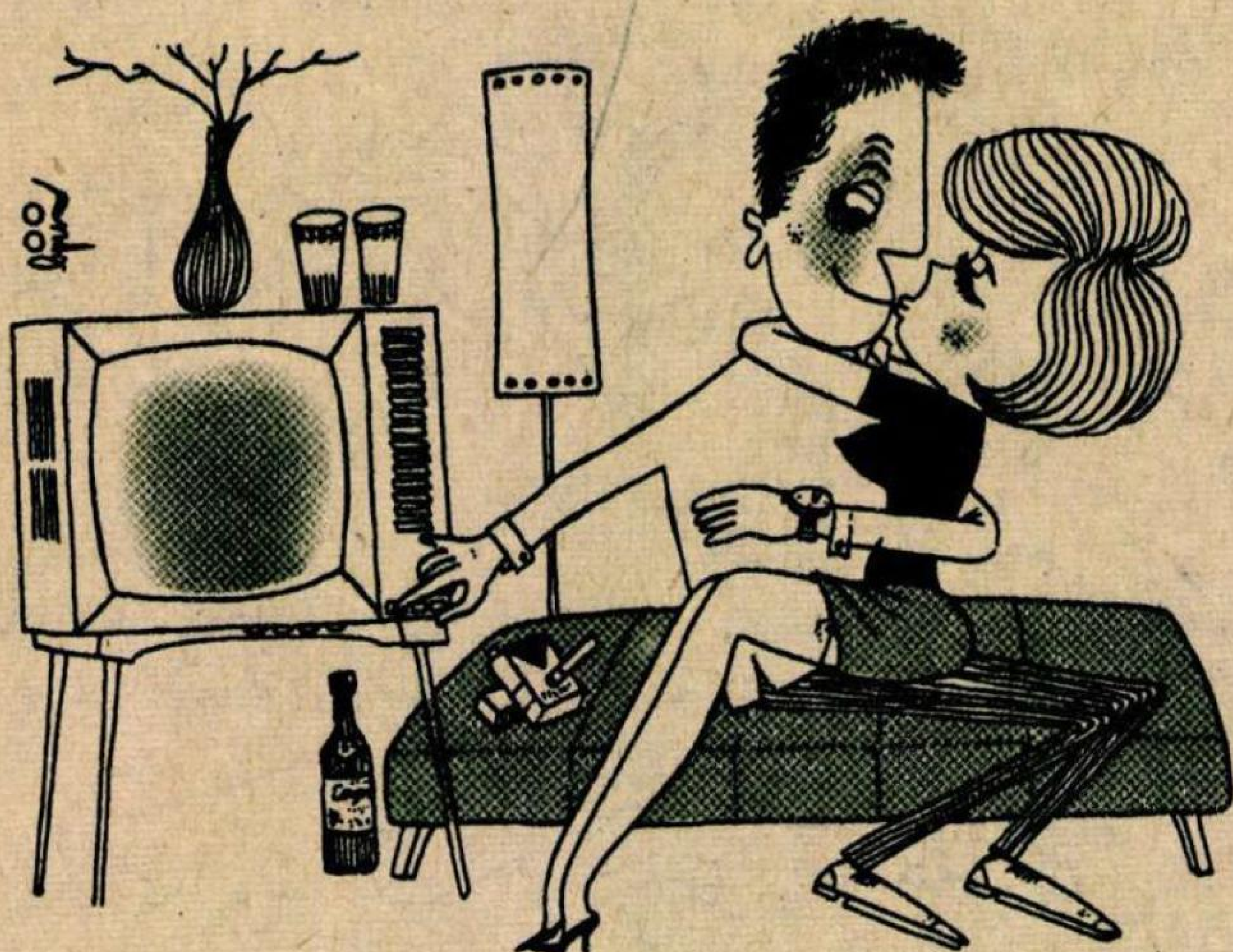

Pusztai Pál rajza

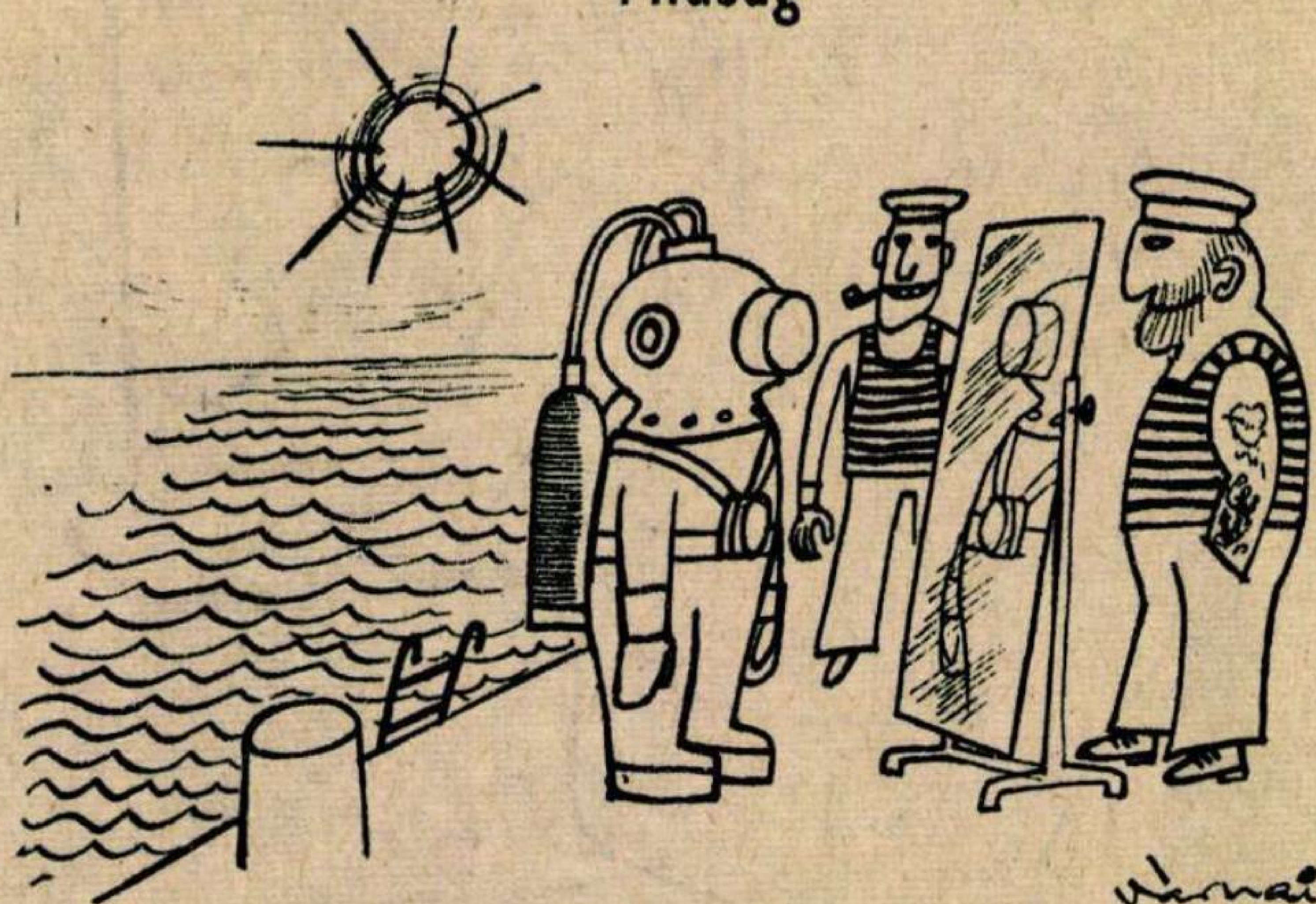

Kezdődik a meccs-közvetítés

Hiúság

Szilánkok

SPORT

Némelyik futballista olyan elfoglalt ember, hogy nem jut ideje a sportra. Örül, ha a pályán egy kis durváskodásra marad ideje.

*

TELEPÁTIA

Brahovácz megkérdi a barátját:

– Te hiszel a telepátiában, hogy más kitalálhatja a gondolatodat?

– Nem – feleli a barátja.

– Ide figyelj! Tegnap társaságban bemutattak egy csinos nőnek. A hölgy azonnal szó nélkül pofon vágott. Vajon honnan találta ki, hogy mire gondoltam?

*

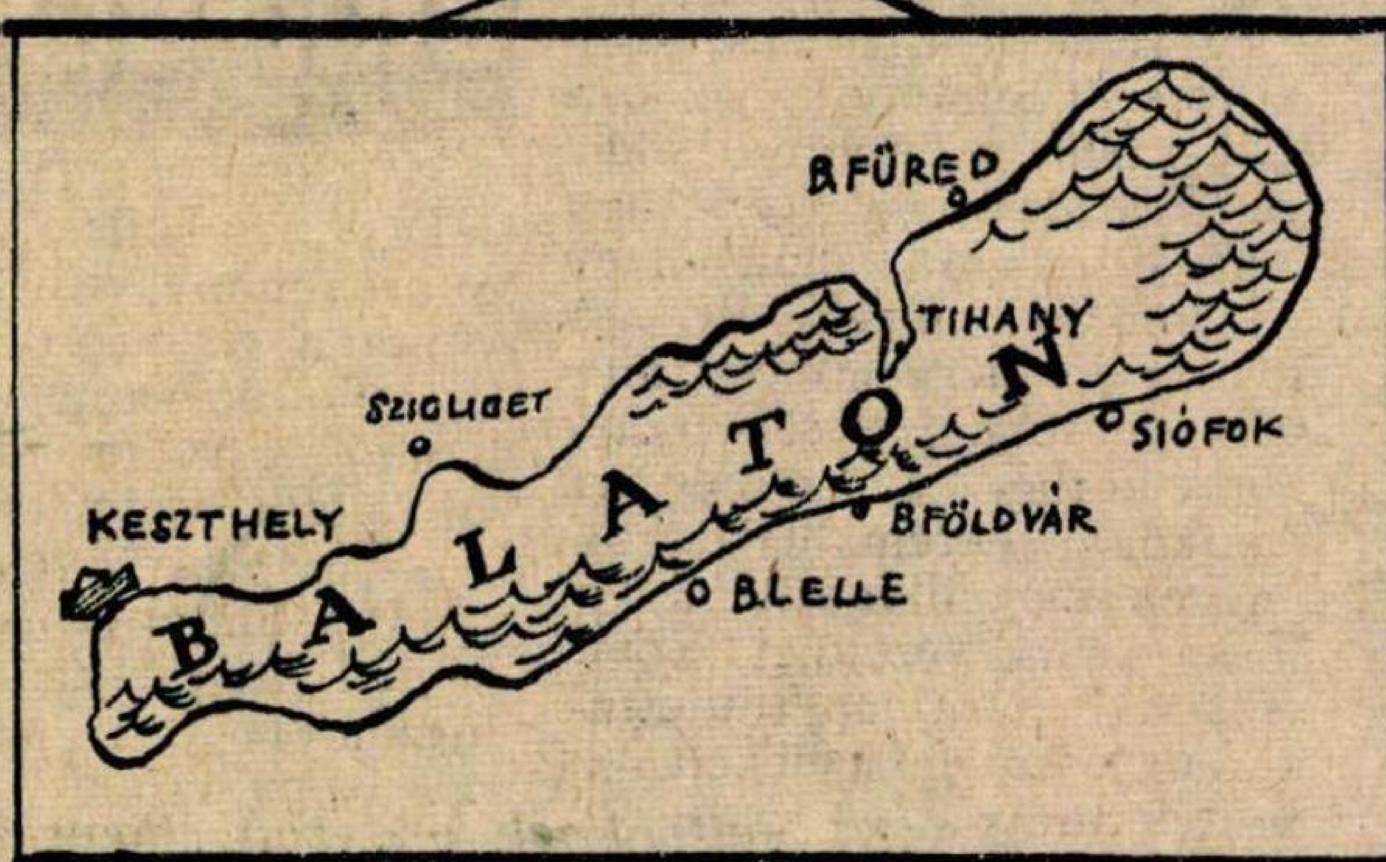
VITA

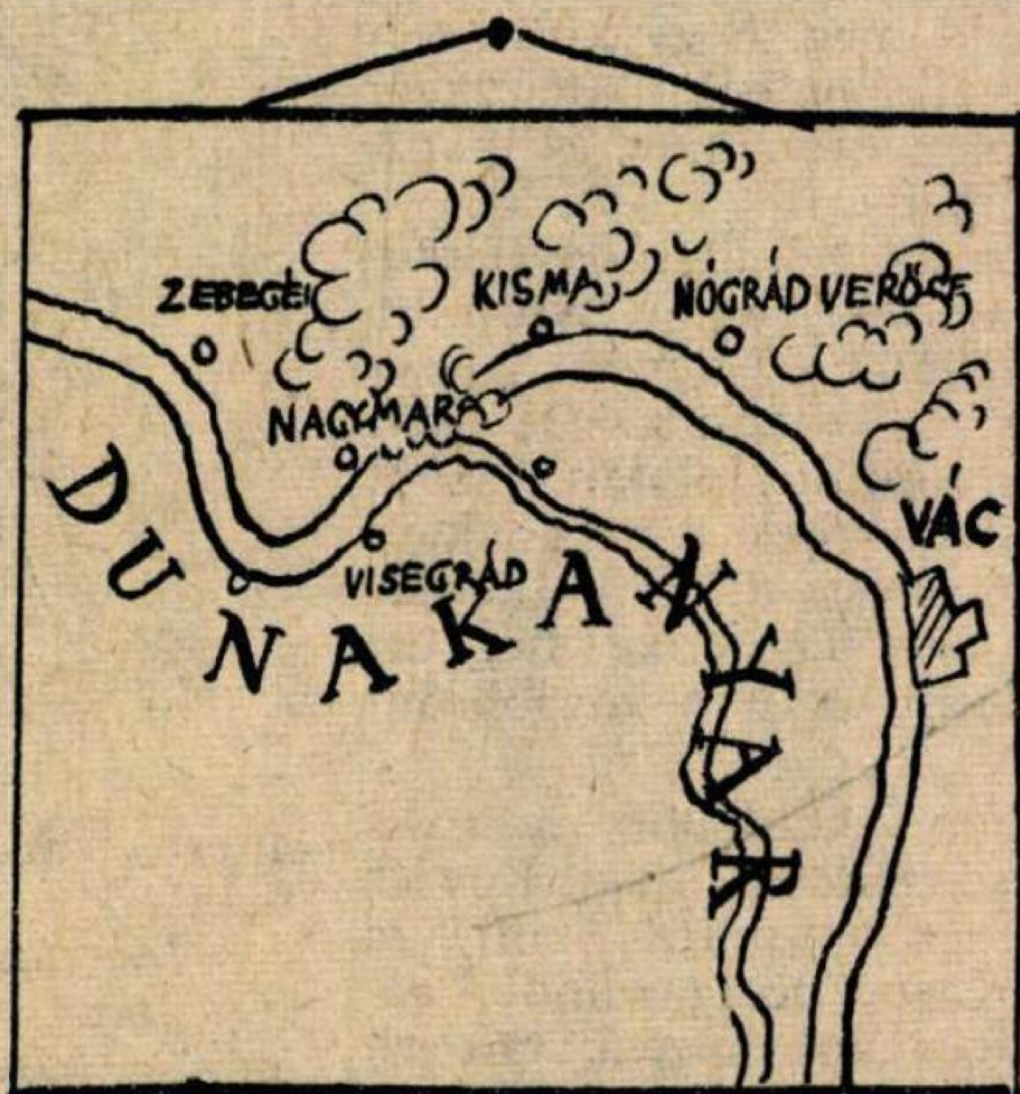
Két fiatalember vitázik. Az egyik fölényesen így szól a társához:

– Engem akarsz kitanítani arról, hol a Rottenbiller utca? Hát hogyne tudnám. Zala megyei gyerek vagyok én!

(g. sz.)

A magyar tenger ...

... és a magyar portenger

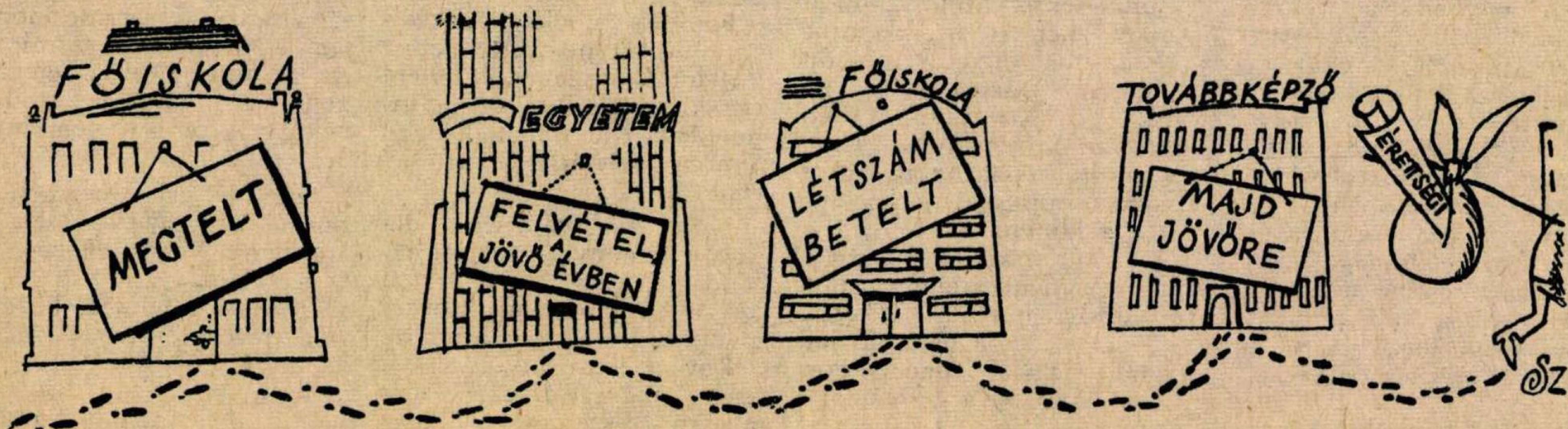
MEGTÁMADJA-E JOHNSON AMERIKÁT?

Mr. David Lawrence, a „New York Herald Tribune" egyik ismert cikkírója azt a johnsoni tételt boncolgatja, amely szerint Dominikában azért kellett bevetni a tengerészgyalogságot, mert amerikai állampolgárok élete forgott veszélyben. Lawrence szerint magában az Egyesült Államokban, különösen pedig Washingtonban olyan botrányos a közbiztonság, annyi a merénylet, gyilkosság, útonállás stb., hogy az amerikai polgárok életének védelmében odahaza is tengerészgyalogságot kellene bevetni.

BALLAGÁS

Szűr-Szabó József rajza

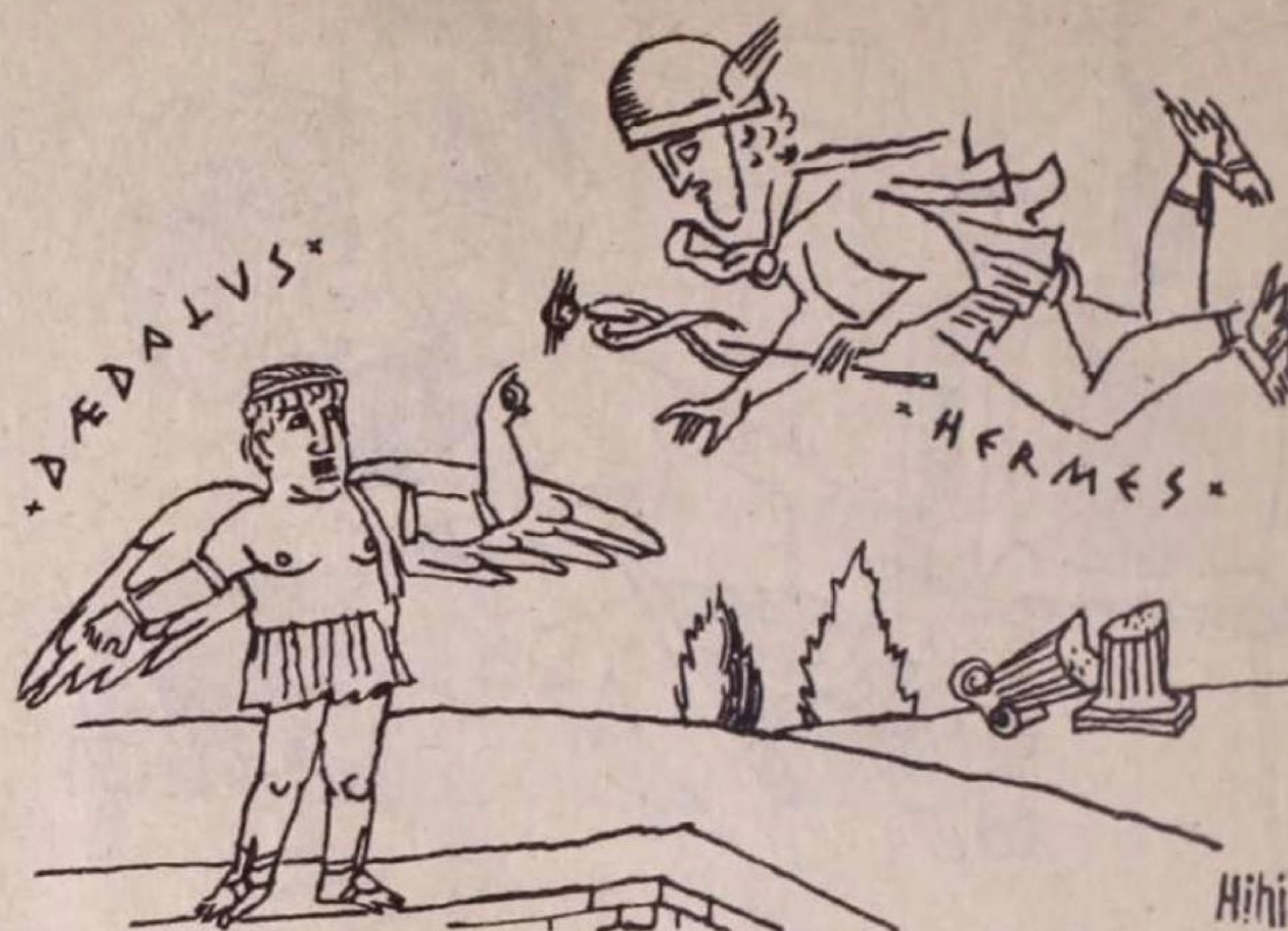

Nem mindennapos ügyfél

– Kombinált élet- és állatbiztosítást szeretnék kötni...

Régi probléma

– Mondja, hol szerezte a bukósisakot?

Ezt olvastuk

KI TUD TÖBBET?

A Magyar Nemzet munkatársa interjút készített Stockholmban John Walldénnel, a Svéd Intézet ügyvezető igazgatójával.

A magyar újságíró kifejtette azt a benyomását, hogy nálunk az emberek sokkal többet tudnak Svédországról, mint a svédek Magyarországról. Ennek igazolására többek között megemlítette, hogy: „... Magyarországon kulturális közkincsnek számítanak Selma Lagerlöf, Strindberg vagy Ibsen művei."

Lehetséges, hogy mi valóban többet tudunk a svédekről, mint ők rólunk. Nálunk sokan még azzal is tisztában vannak, hogy Ibsen norvég volt és nem svéd.

Vagy mindegy? Skandináv – skandináv?

AJÁNLAT

A Kisalföld méltatást közöl Vercors: „A tenger csendje" című műve televíziós változatáról.

A cikk szerzője a kiváló, haladó szellemű francia íróval kapcsolatban ismételten leszögezi, hogy a fasiszták meggyilkolták.

A továbbiakban elolvasásra ajánlja „sokaknak" Vercors regényét. Viszont, ha ő maga is figyelmesen elolvasta volna „A tenger csendje" végén közölt tanulmányt, már csak abból is megtudhatta volna, hogy Vercors nem halt meg a második világháború alatt. Ehhez a magunk részéről még azt is hozzátesszük, hogy a magyar származású kitűnő író ma is él, és jó egészségnek örvend.

Dr. Árgus

GRATULÁCIÓ

A kisváros jelentős ünnepsége alkalmából fogadást rendeztek, és erre hivatalos volt Simonyi József osztályvezető is. Simonyi boldogan készült a nagy napra, mert bizony ritkán kapott ilyen alkalomkor meghívást. A fogadáson elégedett és ünnepélyes arckifejezéssel úszott körbe-körbe a tömegben. Amikor a teremablak szögletében megpillantotta a városka egyik vezetőjét, Kovácsot, akit a minap tüntettek ki, ügyesen odaevickélt, és tisztelettudóan így szólt:

– Kedves Kovács elvtárs! Engedd meg, hogy kitüntetésed alkalmából kifejezzem végtelen örömömet és gratulációmat.

Kovács felpillantott Simonyira, és kezét nyújtotta. „Köszönöm. Nagyon köszönöm" – mondta. De már el is fordult, folytatta az őt körülvevőkkel a megszakadt beszélgetést. Simonyi köhintett, egy fél percig még ott álldogált, azután tovább indult.

Ekkor kezdődött a rossz érzése. Furcsa, ahogy Kovács a kezét nyújtotta. Szinte rá se nézett, pedig mindig barátságos volt hozzá. Otthon elővette a vasárnapi újságot, először kiolvasta a sportot, aztán hirtelen mozdulattal lapozgatni kezdett. Felrémlett előtte a Kovács meglepően közönyös kézmozdulata, izgatottan kereste a kitüntetésekről szóló kommünikét. Kétszer is átlapozott rajta, míg végre a második oldalon megtalálta. Kovács... Kovács... Sehol sincs a Kovács neve. Többször átolvasta. Aztán beszaladt az újsággal a feleségéhez a konyhába.

– Zsófia, kérlek, olvasd el ezt, én nem találom benne a Kovács nevét.

– Hát akkor nem találod, fiam. Hagyjál engem! Pont most, amikor a tésztát szűröm le.

De el kellett olvasnia, mert Simonyi erőszakkal elvonta a tűzhelytől.

– Nincs benne a névsorban – közölte férjével az ellenőrzés eredményét.

– Úristen! – rogyott le a sámlira Simonyi. – Úristen! És én gratuláltam neki a fogadáson.

– Nem értelek, József – mondta az asszony. – Az

miért baj, hogy gratuláltál neki?

– Mert nem tüntették ki! Úgy látszik, mégsem kapta meg a kitüntetést... Hogy ez mit gondolhat rólam! Ha felterjesztették, de odafent kihúzták a nevét, akkor jogosan veheti, hogy gúnyolódtam vele. Uramisten!

Felugrott: „Felhívom telefonon, azonnal felhívom!"

Remegő ujjakkal tárcsázott. Kovácsné vette fel a kagylót: „Kiment a férjem egy kicsit sétálni, ebédre itthon lesz. Mit mondjak neki, Simonyi elvtárs, miért kereste?"

– Egy kis semmiség – dadogott Simonyi –, semmi különös, de ha lenne olyan kedves megmondani Kovács elvtársnak, hogy kerestem...

Kovács nem hívta vissza. Estére az osztályvezető már teljesen összeroskadt. Nem hívta vissza Kovács! Hát persze, hogy nem hívta vissza. A fogadáson az az otromba gratuláció, most meg telefonon, vasárnap délben!... Micsoda neveletlenség, főként, micsoda értelmetlenség! Csak éjfél után 2–3 között aludt egy kicsit. Karikás szemekkel, beesett, sápadt arccal járkált Kovács hivatala előtt már reggel hat órától. Jobb is így személyesen, mint telefonon. Bocsánatot kér és megmondja, hogy a kollégáitól hallotta, hogy kitüntették. Hát előfordulhat ilyesmi. Nyolc órakor tűnt fel az öreg alakja az utca másik oldalán. Elébe sietett.

– Jó reggelt kívánok, Kovács elvtárs!

– Szervusz, Simonyi elvtárs, hallom, kerestél tegnap... Sajnos, nem tudtalak visszahívni, elromlott a telefonom...

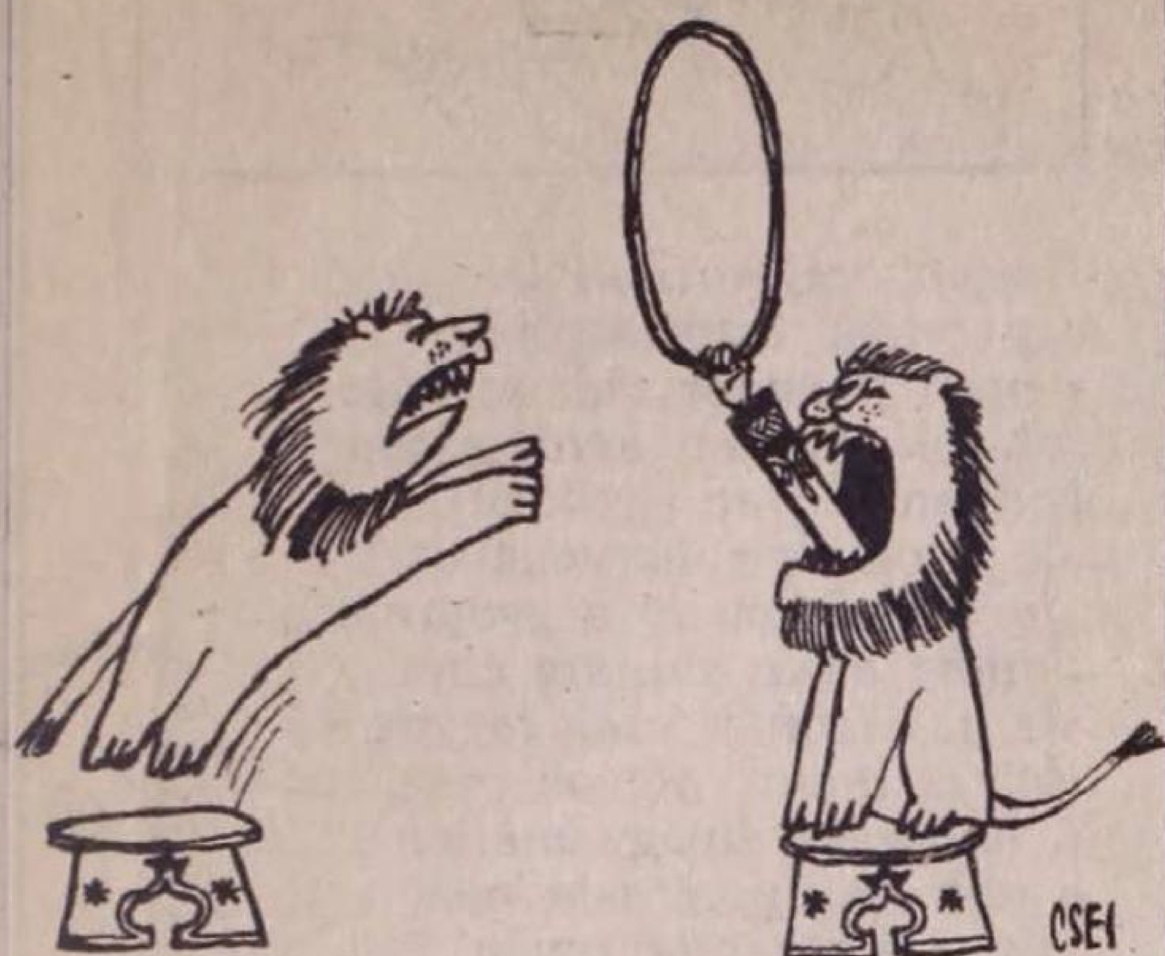
– Ó, csak azt akartam mondani – dadogta Simonyi sápadtan –, hogy megmondjam: a plecsni nem számít... Az a fontos, Kovács elvtárs, hogy az emberek szeretnek... A plecsni nem minden...

Miután ezt megmondta Kovácsnak, egy kő esett le a szívéről. Végre rendbe hozta a dolgot.

Odahaza a felesége közölte vele: tévedett. Kovács mégis kapott kitüntetést.

Ordas Nándor

Lelkierő

Egy újítás

Az értekezlet asztalán ma
nincs vizeskancsó, se pohár:
a középen egy négylapátos
furcsa, új ventillátor áll.
Az asztal mellett (ősi szokás!)
értekezőkből nagy kör ül
és ahol emberi hang hallik,
a kerék úgy fordul körül.
Ez nem a vég, csupán a kezdet,
mert ez egy minta-értekezlet.

Mint tudjuk: puszta levegővel
tojást fösteni nem lehet.
De a beszéd-okozta szellő
forgatta meg a kereket
s a talapzatban ott rejtőzött
egy titkos kis akkumulátor
mely szép lassan megtelt a kerék
termelte villany áramától.

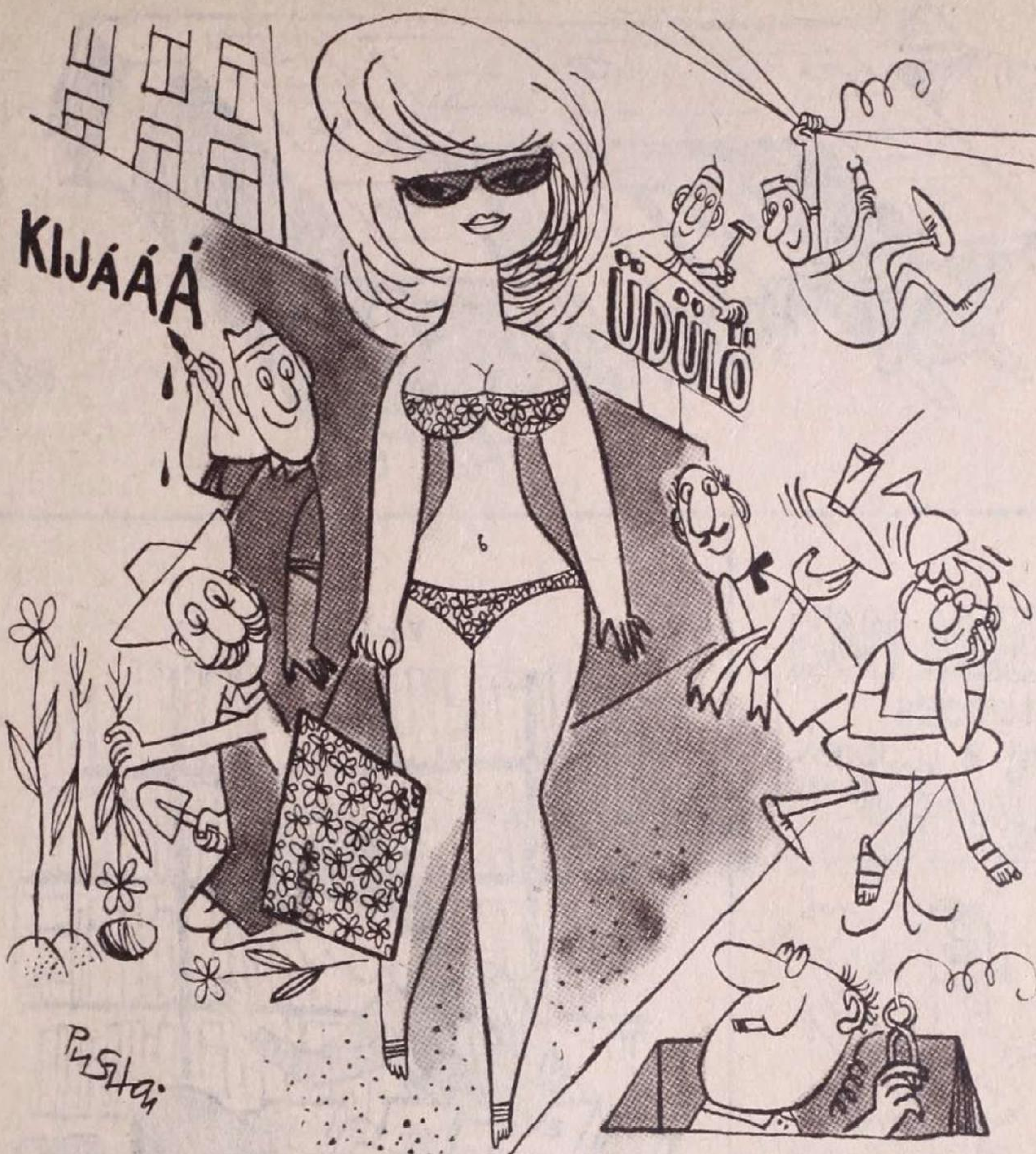
...És szavalt immár a sok szónok,
mindnyájuknak a feje főtt,
szapora szóval kileheltek
tíz hektó meleg levegőt.
A hozzászólók bőven voltak,
bár egyik néha szundított:
egy kis selejtet ő is termelt
felhorkanva hol itt, hol ott.

A sok szó, közhely, mind elröppent
s az energia megmaradt:
az akkumulátorban ott bent
összegyűlt vagy hat kilowatt...
Új energiaforrásunk van,
beszéljünk hát! A cél: a szél.
(Hisz nálunk az a hasznos ember
aki a legtöbbet beszél.)

Bedő István

Előidény

Pusztai Pál rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JOBB MEGOLDÁS NINCS?

Orvosi kezelésről hazajövet egy „Értesítés"-t találtam arról, hogy sikertelenül kísérelték meg egy csomag kikézbesítését, de aznap délután 4–8 óra között, a Verseny u. 3. sz. alatti postahivatalban, vagy holnaptól számítva 8 nap alatt a Verseny u. 12. szám alatti vámhivatalban átvehetem. Ellenkező esetben a csomagot a feladónak visszaküldik.

Hiába kerestem az „Értesítés"-ben azt az évtizedek óta már közismertté vált mondatot, hogy másnap ekkor és ekkor a kézbesítést újból megkísérlik. Illetve benne volt a szövegben, de kék ceruzával, vastagon áthúzva.

Az „Értesítés"-sel a zsebemben elmentem a postahivatalba. Ott az ügyfélnek kijáró várakoztatás után közölték, hogy folyó év március hó 1-től kezdve megszűnt az a gyakorlat, hogy az első sikertelen kézbesítés esetén a csomag kikézbesítését másnap egy meghatározott időben újból megkísérlik.

Hetvenhárom éves vagyok. Mégsem azt sérelmezem, hogy haza kellett cipelnem egy 5 kilogrammos csomagot, hanem csupán azt teszem szóvá: ismét életbelépett egy „bölcs" újítás, amely nem az ügyfelek, hanem a hivatal kényelmét szolgálja.

dr. Balla Ignác
ny. főügyész

Az elektromos gitár

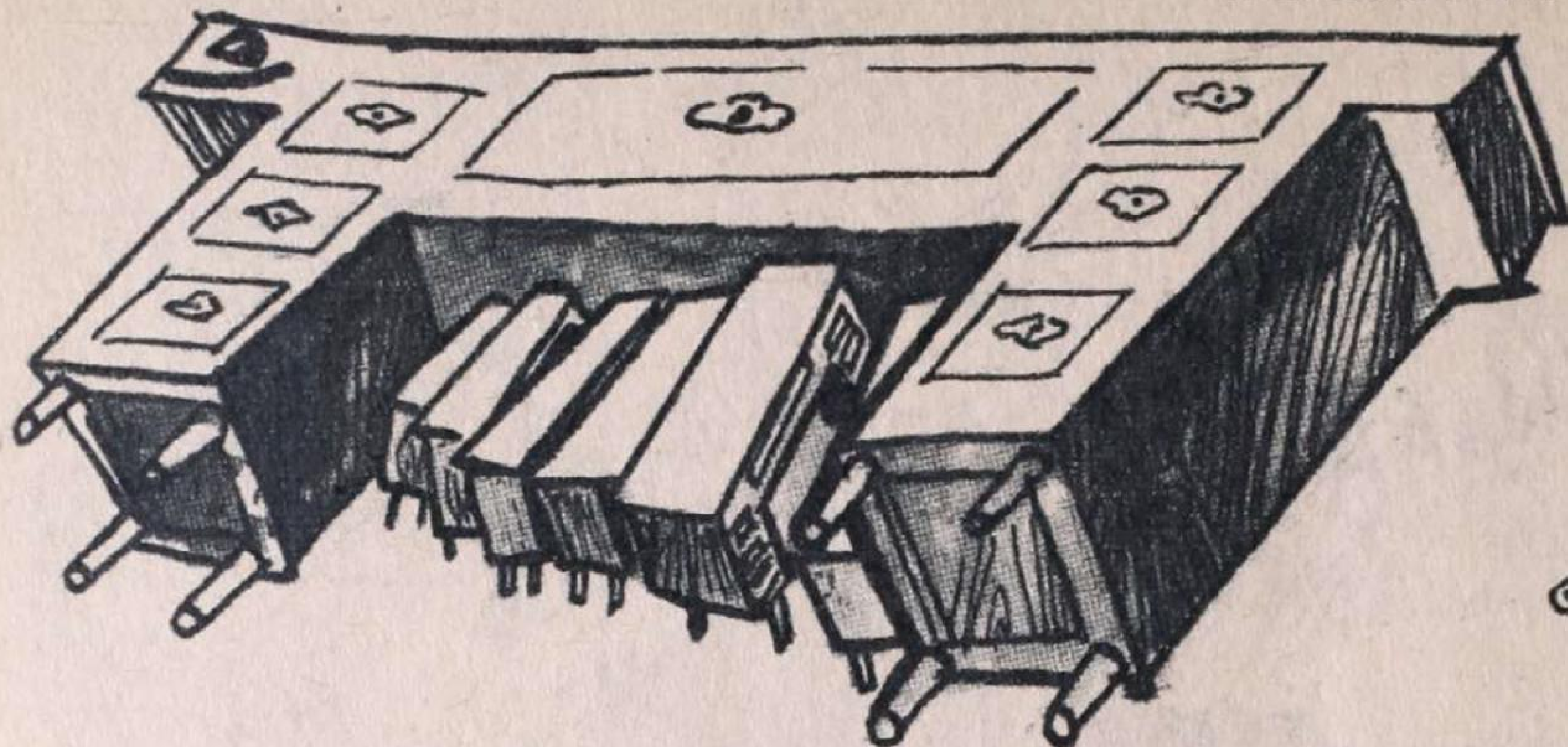

Tabló-szezon

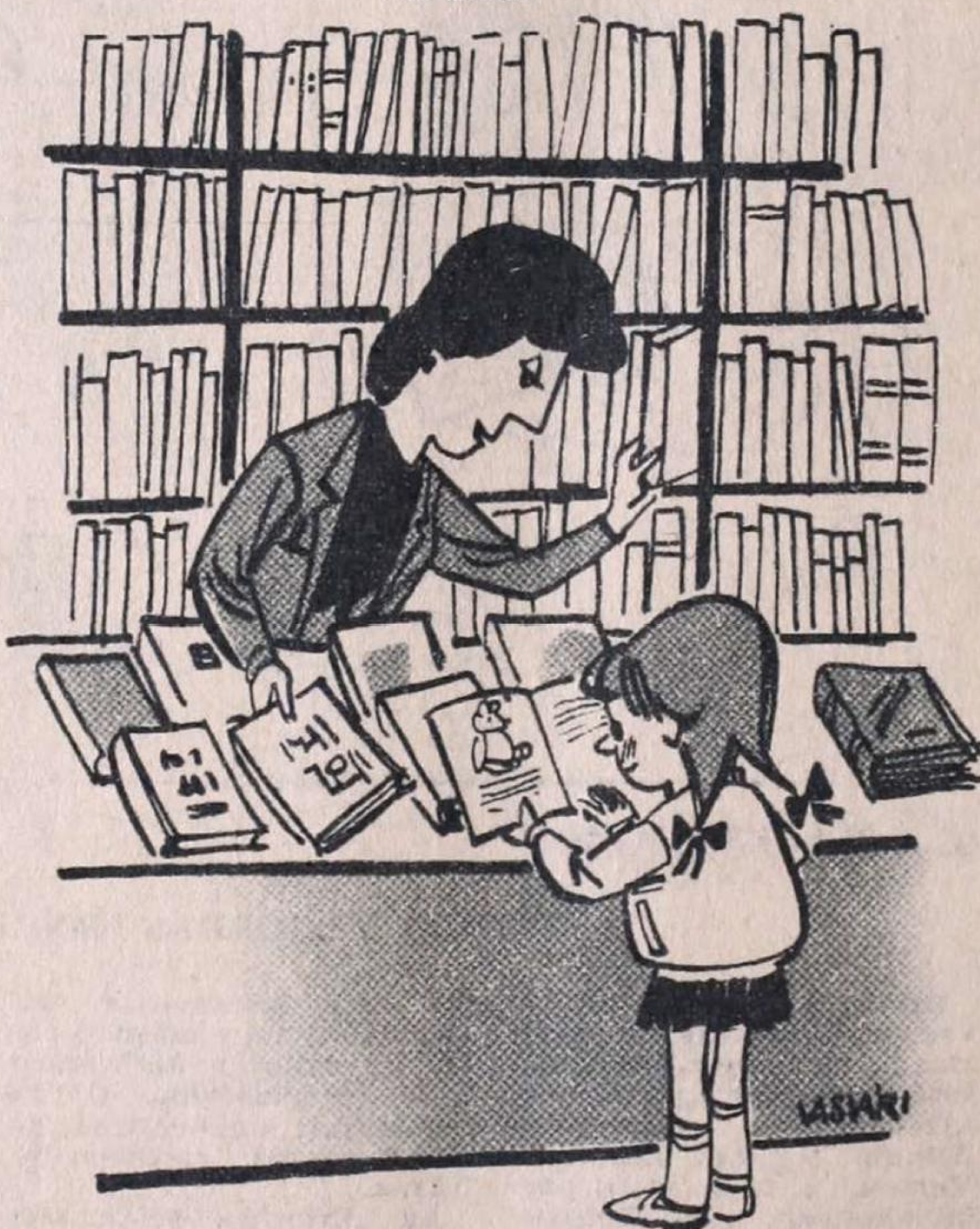
Íróasztal íróasztalt szül

Szűr-Szabó József rajza

Vásárlás

– Közület vagy, édes fiam?

Három boldog öregúr

Három öreg úrfi ül le
egy budai eszpresszóba,
s mint ilyenkor már szokásos,
sok-sok minden kerül szóba.
Ezt mondja az egyik úrfi,
aki most lett hatvanéves:
„Jó a kedvem, jó a gyomrom,
mindig enne, mindig éhes.
Ha nap lennék, csak ragyognék,
ifiú és mohó vagyok még.
E hatalmas étvágy mellett
a nők éppúgy érdekelnek,
akár húszéves koromba'."
S ezt az édes titkot
háromszor is lekopogja:
kip-kop, kip-kop, kip-kop.

Hallgatja a másik úrfi,
szívja, nyeli, mint a spongya.
Ő már csaknem hetvenéves,
szeme csillog, mikor mondja:
„Nálam sincsen semmi baj még,
jó a vesém, jó a májam,
szabad szemmel olvasom még
az újságot félhomályban.
Mindig szomjas, mindig boldog
szemmel nézek minden dolgot,
s szerelemre mindig frissen
készen állok, hálaisten,
bár nem verem soha dobra."
S ő is ezt a titkot
háromszor is lekopogja:
kip-kop, kip-kop, kip-kop.

Harmadik a nyolcvanéves,
szeme huncut, jó a kedve,
hallgatja a két kis tacskót
feketéjét kevergetve.
Majd megszólal csöndes hangon:
„Nálam sincs baj általában,
jó a tüdőm, jó a szívem,
két kis csikó még a lábam.
Izmom még nem kopott holmi,
tudok még jól gyalogolni.
Jólesik egy pohár rizling,
egy jó szivar ma is ízlik.
Nyolcvan évvel ifjan mégis,
szervezetem tip-top.
És kopogni tudok én is:
kip-kop, kip-kop, kip-kop."

Bródy László

Női dolgok

– Borzasztó a házasságod története! És mondd, hogy hívnak?

Géptitkárnő

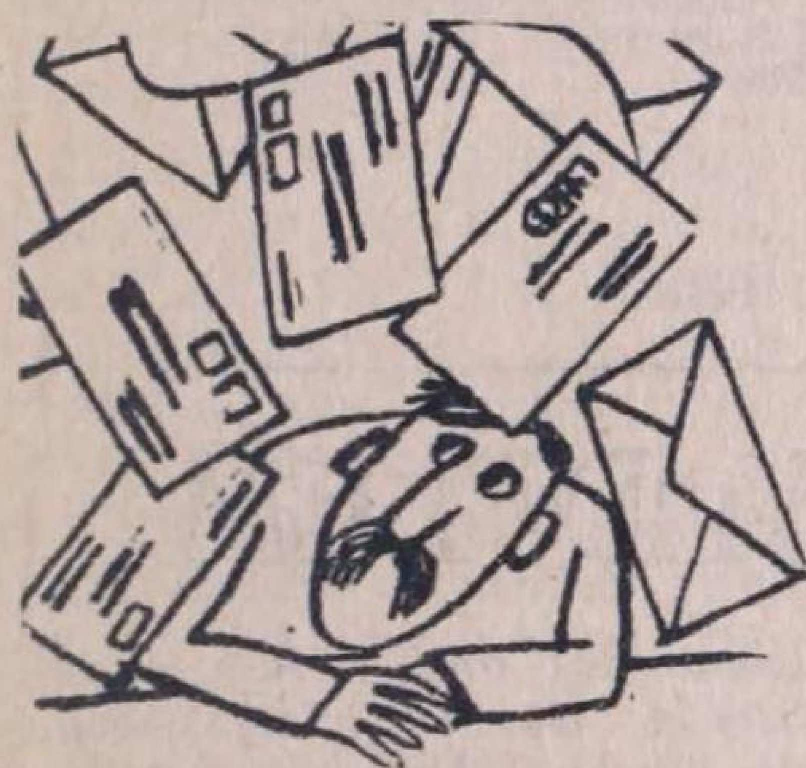
– Már megint mivel bánthattam meg?

TAVASZI LEVÉLHULLÁS

A különös természeti jelenség a tiszakécskei „Új Élet” termelőszövetkezetben figyelhető meg, ekképpen:

Az első levél a kecskeméti bíróságtól hullott a téesz irodájába. A bíróság felszólítja a szövetkezetet, hogy bizonyos Kapás Mária nevezetű dolgozójuk béréből száz forintot vonjanak le, és küldjék be a bíróság végrehajtói számlájára.

A szövetkezet azonnal válaszol a bíróság megkeresésére, s közli, hogy nevezett

velük semminemű munkaviszonyban nem áll, így hát nincsen mit levonni a náluk nem létező Kapás Mária nem létező járandóságából.

A második levél a Szegedi Államvasutak Igazgatóságától hull a téeszbe, három héttel utóbb, melyben sürgetik az átutalást. A szövetkezet nyomban válaszol a levélre, s megírja, amit már a bíróságnak megírt Kapás Máriáról.

Két héttel utóbb azonban ismét levél esik bé a téeszirodába. A kecskeméti bíróság küldi ezúttal vissza a szövetkezet által előzőleg visszaküldött első levelet, felszólítva a szövetkezetet, hogy most már haladéktalanul küldjék Kapás Mária százasát. A szövetkezet haladéktalanul megírja, amit előzőleg is megírt a bíróságnak és az Államvasutaknak, hogy Kapás Mária nincsen náluk, becsületistenükre, elvtársi üdvözlettel.

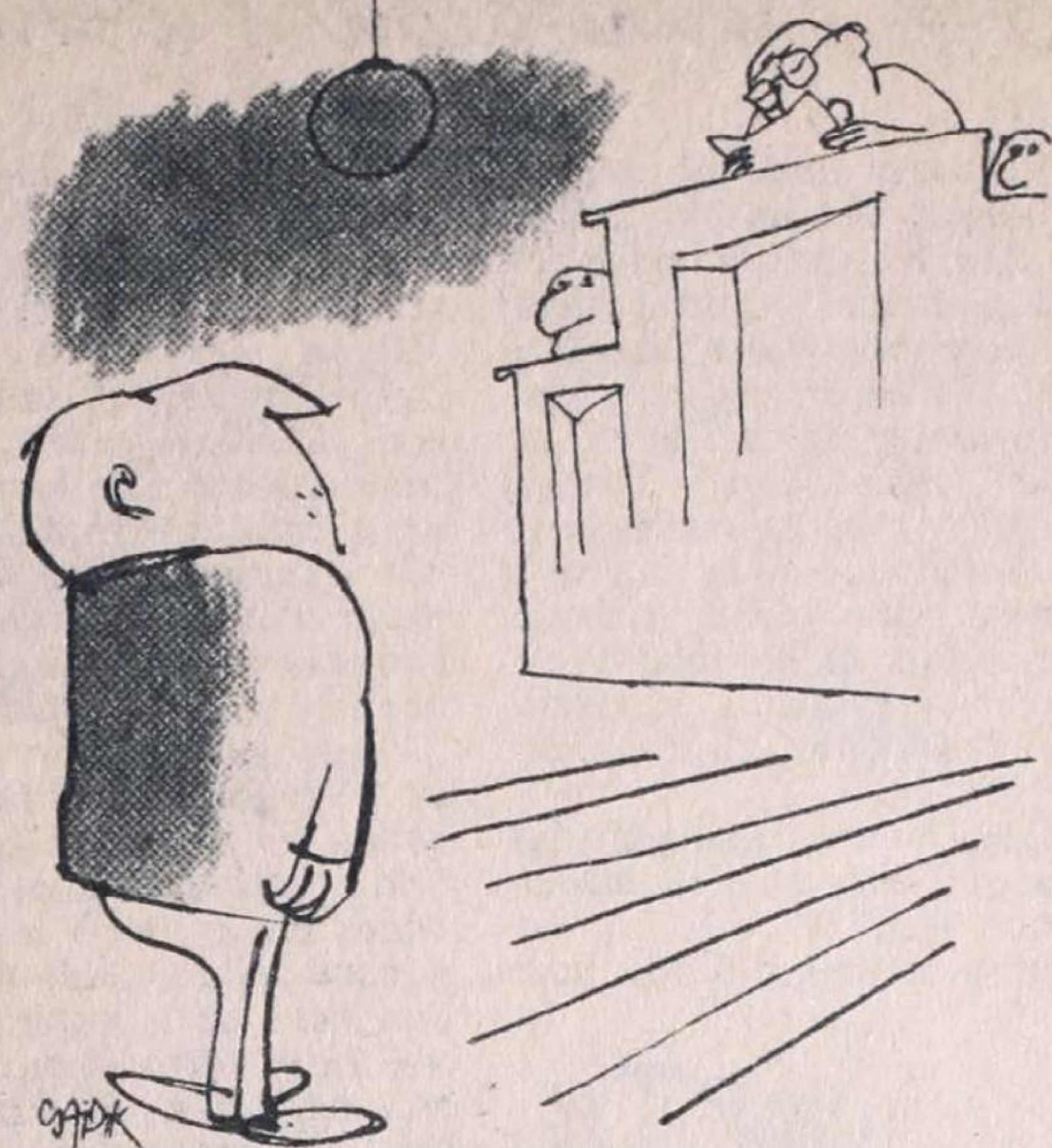
Hanem három héttel reája, hull bé isment egy levél a szegedi Államvasutaktól, tudakozván, hol késik a Kapás-féle százforintos. Tüstént válaszol is rája a szövetkezet, megírja, hogy már megírta, hogy már először is megírta, most írja éppen negyedíziglen, szíves tudomásulvétel végett, tisztelettel.

Hullik ám azonban a levél, három hétre rá, a kecskeméti bíróságtól, méltatlankodva, hogy hol marad a pénzecskéje Kapás Máriának. Megjegyzik még a nyomaték kedvéért, hogyha megint csak visszaküldi a felszólítást a téesz, akkor a szövetkezetet tekintik adósnak, s rajtuk hajtják be a százast.

Ír hát a téesz gyorsan a bíróságnak is, meg a Ludas Matyinak is. Írja a bíróságnak, hogy ne izéljenek már, ha egyszer már megírták négyszer, hogy nincs náluk az a Kapás Mária, és mi jogon akarják most már tőlük behajtani a százast. A Ludastól meg azt kérik — szerintünk teljes joggal —, hogy emeljünk szót az érdekükben e levélhullás ellen, mivelhogy szeretnének többet foglalkozni a *növényi* kapásokkal, és az olyan zöldségfélékkel, melyek a téesz földjéből bújnak ki, s nem a téesz postájábul.

S. P.

Ítélet csempész-ügyben

– Fussa körül háromszor az épületet!

KÖSZÖNNEK A KICSIK

Megyek le a lépcsőn a feleségemmel, jön szemben felfelé a negyedik emeleten lakó tizenhárom éves Jutka. Harsányan köszön:

– Csókolomok!

– Szervusz! – mondjuk kissé meglepődve a többesszámú főnévként továbbragozott egyes szám első személyes igeformán, de mielőtt még elítélően megkritizálnánk Jutkát, bennem felágaskodik az önkritika. Hányszor ragoztam, ragoztad, ragozta, ragoztuk, ragoztátok és ragozták a latinból átidomított *szervusz* köszöntést a *szervusztok* torz többesébe, s nem mozdult meg a nyelvi lelkiismeret. És annyi ezresem lenne, ahányszor kicsúszott a számon az is, hogy: *szevasz!* Ez a bujkáló bűntudat lehet az oka, hogy elnéző mosollyal hallgatom, mikor a házbéli gyerekek vidám *Szia!* – *Sziasztok!* kiáltásokkal üdvözlik egymást, s titokban bízom benne, hogy a gyerekek is kinövik, a magyar nyelv is kiheveri ezeket a divatos szóficamokat. Nyelvészek dolga, hogy megállapítsák: hogyan fajzott a latin *servus* és az olasz *ciao* szavakból a magyar *szia* – ha ugyan helyes a származtatásom. Egyébként nem titkolom, hogy amikor például kisunokáim csilingelő *szia* kiáltásokkal rohannak rám, egyenesen kellemesnek érzem e furcsa fattyú-szavacskát. Csak akkor állott el egy pillanatra a lélegzetem, mikor a napokban Rituka, a nagyobbik, akivel kifejezetten baráti viszonyt tartok fenn, iskolából hazajövet ezzel a még tovább fejlesztett legeslegújabb köszöntés-változattal robbant elém:

– *Szivacs!*

Békés István

Két magyar film — és további címötleteink

Az orkanizálódás üteme

Valahogy nem jól mennek a dolgok. Az utóbbi időben mintha lelassult volna a fejlődés üteme, mintha némi megtorpanás volna tapasztalható. Az az örvendetes folyamat, amely egy-két évvel ezelőtt elkezdődött, hirtelen megállt, s ha stagnálás nem is észlelhető, de a bázishoz képest nem olyan gyors a felfutás, mint korábban volt. És ez feltétlenül aggasztó. De legalábbis elgondolkoztató.

Tavaly ősszel már-már úgy látszott, hogy az orkanizálás üteme kielégítő, s ha így haladunk tovább, elérjük, hogy

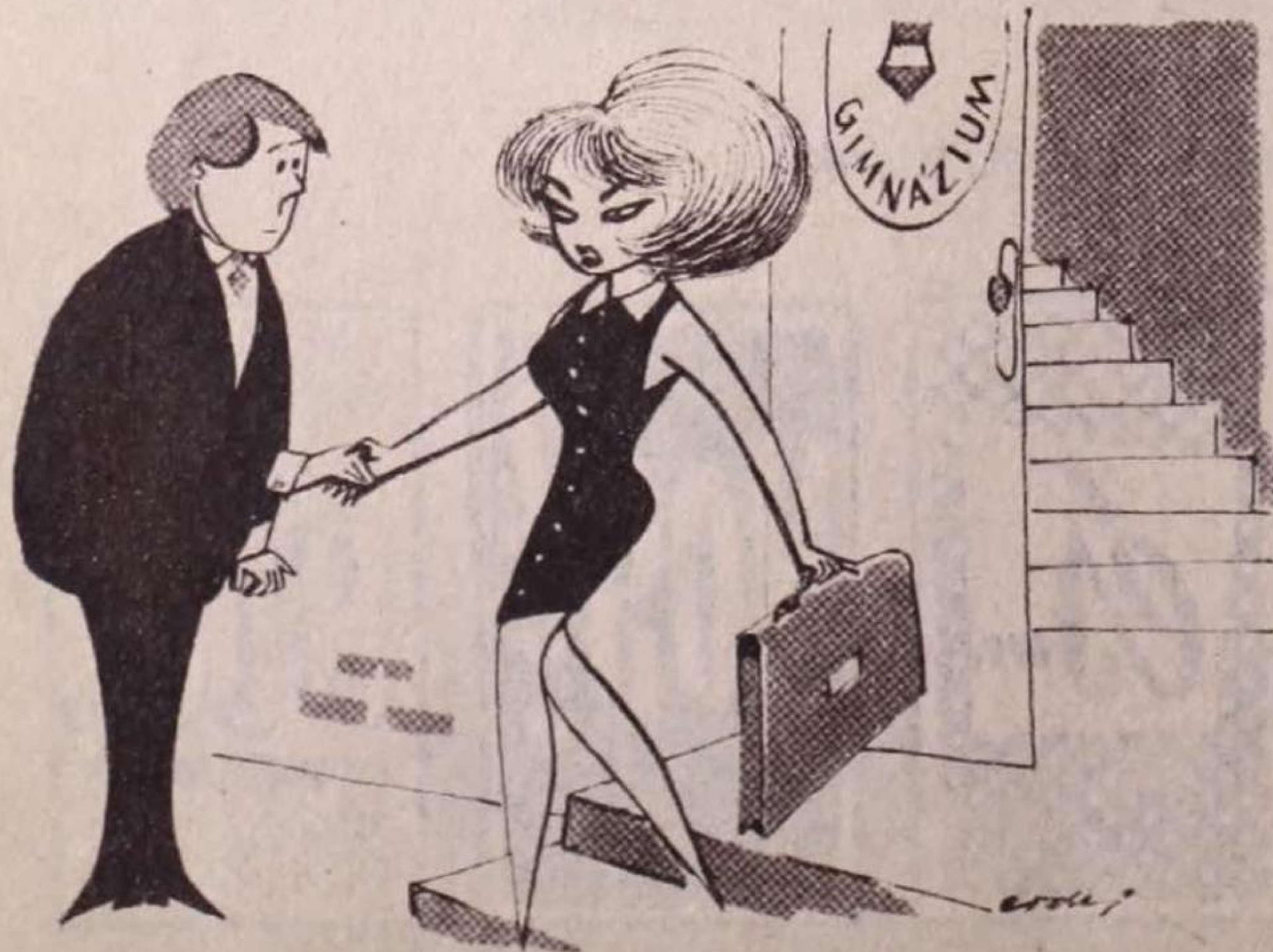
minden magyar lakosnak egy orkán főjön a ruhatárában – de azóta valahogy lelassult a tempó, és most három dolgozó közül egynek még mindig nincs orkánkabátja. Hová vezet ez?

Mert az orkanizálódás nemcsak az anyagi életszínvonal fejlődésének ismérve, hanem hozzájárul az új embertípus kialakításához is. Az emberek – akik orkánban járnak – közelebb kerülnek egymáshoz, gyakrabban találkoznak, s erre okvetlenül szükségük is van, mert elcserélt orkánkabátjaikat másképpen nem kaphatnák vissza. Mi több: az orkán oly testvéri együttélést teremt, hogy hovatovább már nyugodt lélekkel vehetjük el a ruhatárból a más kabátját is. Ez a ruhatári munka lényeges egyszerűsítését vonja maga után, ami munkaórákban mérve is jelentős hasznot hoz a népgazdaságnak.

Nagy kár volna tehát, ha ez a gyümölcsöző folyamat, amely helyes, új és előremutató, megakadna: a megtorpanás előbb-utóbb a fejlődés gátjává válna. Már önmagában véve az is pozitív jelenség, hogy társadalmunk a kizsákmányolók és kizsákmányoltak antagonisztikus osztályai helyett a barnaorkánosok, a kékorkánosok és a zöldorkánosok rétegére bomlik, mert mondanom sem kell, hogy ezek csupán rétegek, s közöttük semmiféle érdekellentét nincs, ellenkezőleg, a közös alapanyag és a közös beszerzési forrás egy táborban tartja őket. Különben is kimenvén a divatból szűr, suba, mente, dolmány, lajbi, rokolya, pruszlik, veszendőben van viseletünk nemzeti karakterisztikuma, s legalább jött helyette az orkán, hogy legyen megint egységes megkülönböztető népi viselete a magyarnak. Hogy a cifra szűr tarkább volt, a pruszlik díszesebb – sebaj! – majd a bakonyi kanász, a hortobágyi csikós babája virágos hímzésekkel ékesíti az orkánt.

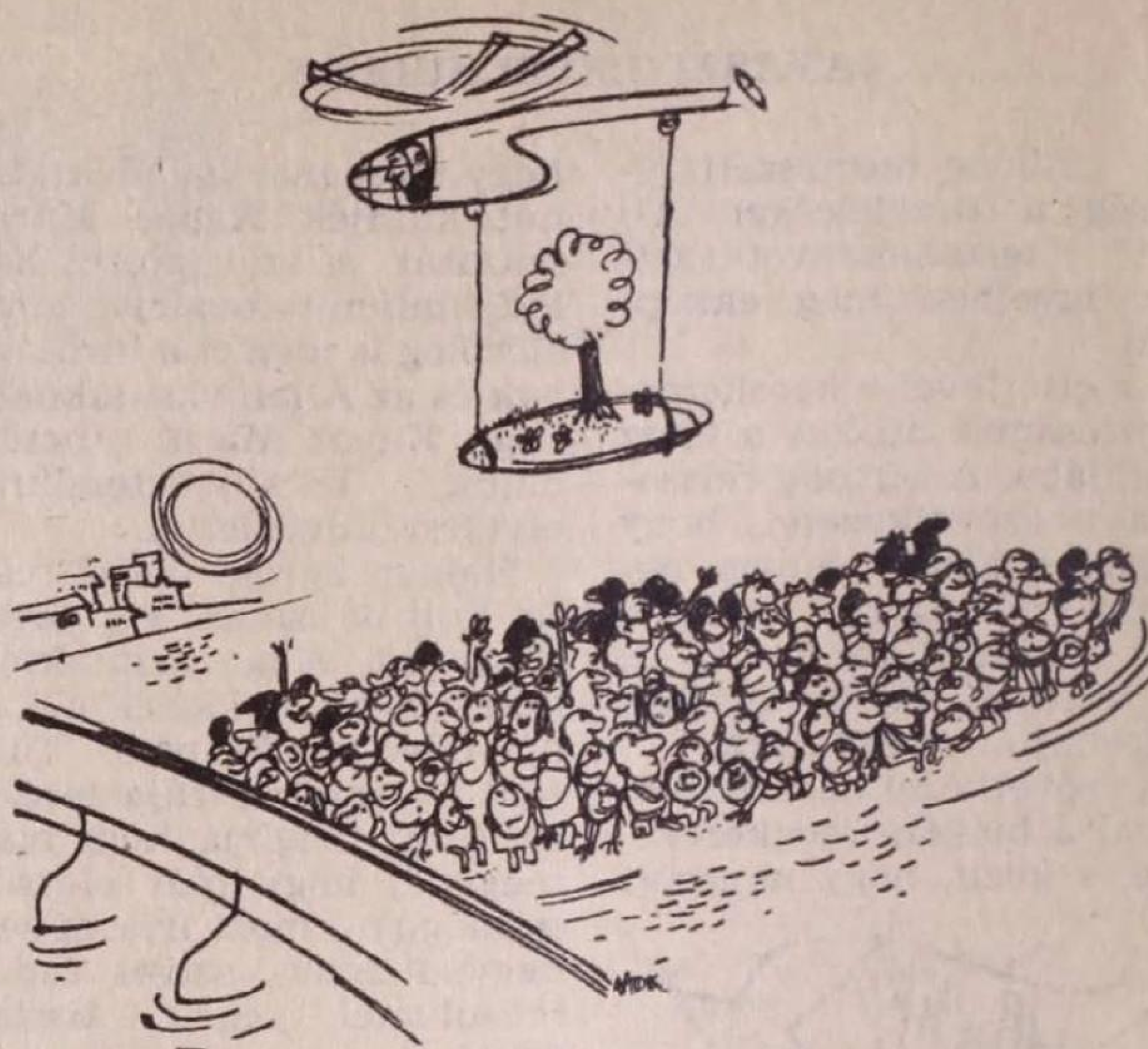
Novobáczky Sándor

Érettségi előtt

– Ha nem leszek a házasságkötő terem előtt, akkor megbuktam...

Vasárnap a Margitszigeten

– Föld...! Föld...!

MŰEMLÉKVÉDELEM

Ilkóci, aki a tettek embere volt, Cápaóngutáról Budapestre érkezvén, nem szaladgált drága albérletek után, hanem kinézett egy sűrű bozótost a huszonötödik kerületben és munkához látott. Az embernemjárta sűrű, egykori labdarúgópálya legközepébe, egész takaros vályogházat emelt nyolc unokaöccse segítségével.

Itt éldegéltek mind a kilencen. Később már tizenketten, majd huszonegyen, ahogyan szaporodott a család a szerelem törvényei szerint.

Közben pedig nyúlott, nyúlott a hatpályás műút s egy hajnalban egyenest Ilkóciék építményének irányzódott, majd ott tétovázott a küszöbön.

– Engedély nélküli építkezés! – dörgött a kerületi tanács építési osztálya. – Bontunk!

Ilkóci csak mosolygott, és este sokat babrált a mestergerendán, a televízió tetején állva.

– Íme, ezt leltem, – mutatott másnap délben az agg fára és a megjelentek áhítattal böngészték a girbegurba rovást.

– Ittend mulatozott nagy bújában Ruzsa Sándor és a hada, anno... – innét már csak összevissza kaparások következtek.

– Ezt nem szabad lebontani – jelentette ki a sajtónak Boróka Titusz, a betyárvilág fellebbezhetetlen tudója. – Pótolhatatlan érték menne kárba...

Az út pedig várt, alázatosan, mert Boróka ráolvasta, egy 1864-es vármegyei lajstromból, hogy eme házikó volt valaha a rettegett Szőrmók-csárda, ahol – többek között – Gugyera Ábris lelte vitézi halálát, Pilinkó Náci alvezére.

Hogy ki volt az a Pilinkó? Ezt se tudja a főépítésvezetőség? Pedig igen részletes tanulmány jelent meg róla a Gorgemeci Szemle 1886-os évfolyamában, dr. Blaublatt Ábel avatott tollából. Hogy ki volt az a Blaublatt? Még ezt se tudják...? És ezek még diplomás embernek mondják magukat! No de ha Pilinkó és Blaublatt árnya nem elég, akkor tornyosodjék a Rózsa Sándoré a bontani akarók gaz szándékaira.

És az út állt és várakozott. Még most is ácsorogna talán, ha az útnak nem jut eszébe egy csodálatos megoldás. Mármint

hogy megkerülni is tud egy kiváló érdemű műemléket. És így történt. A kisded vargabetű alig jött négy millióba.

Hogy mi lett aztán a vége? Semmi különösebb. Ilkóci eladta a házát a vendéglátóiparnak, s az kiváló menetelű lacikonyhát rendezett be falai közt, kármentővel és elektromos gitárral.

Az átépítés közben a munkások váratlanul betonalapozásra akadtak.

Boróka csak legyintett.

– Kérem! Nem az az érdekes, ami a földben van, hanem ami látható.

Ezzel a megfizethetetlen értékű gerendára emelte büszke fejét, mely ott feszült fölötte, végig a dolgozószobáján, az intézmény legújabb szerzeményeként.

Már drótháló és plexiüveg védte a nemes fát és a mély tisztelet.

Darázs Endre

BÁTORSÁG, ANNO 1965

Szín: az igazgatói szoba. Bejön Trigula Jenő.

TRIGULA: Hívatott, igazgató elvtárs?

IGAZGATÓ: Hivattam, Trigula szaktárs. A maga közismert politikai bátorságára lesz szükségünk!

TRIGULA: Hát az megvan, kérem. Nem ijedek meg az árnyékomtól. Ami a szívemen, a számon.

IGAZGATÓ: Igen, tudjuk. Maga nálunk a bátor szókimondás mintaképe, a demokratizmus letéteményese, maga személyre való tekintet nélkül mindig megmondta a véleményét, feletteseit bátran bírálta.

TRIGULA *(szerényen)*: Igyekeztem, kérem.

IGAZGATÓ: Így kell a szocializmusban! Ön sose mondta, hogy ne szólj szám, nem fáj fejem.

TRIGULA: Meg azt se, hogy nekem családom van, kérem, két gyermekem, nekem élni kell!

IGAZGATÓ: Soha.

TRIGULA: Engem nem izgat, hogy ki követi el a hibát, legyen az akár a főnököm vagy maga a miniszter. Ha hiba, hiba. Szemébe mondom. Ki bánt engem ezért? Senki. Megköszönik.

IGAZGATÓ: Úgy van... Mondja, Trigula szaktárs, mi az ön véleménye: helyes a Munka Törvénykönyvének a módosítása? Hogy aki hanyag, slendrián, aki változtatgatja a munkahelyét minden ok nélkül...

TRIGULA: ... az viselje a következményeit? Persze hogy helyes. Csak nem dédelgetjük azokat is, akik nem végzik el a dolgukat?

IGAZGATÓ *(örömmel)*: Szóval helyesli ezt az intézkedést?

TRIGULA: A legteljesebb mértékben helyeslem.

IGAZGATÓ: Nos... hát akkor arra kérem, hogy ma délután a műhelyértekezleten szólaljon fel, és mondja meg bátran, kereken!

TRIGULA *(harcosan)*: Mi az, hogy megmondom! Felállok és belevágom a műhelyfőnök szemébe...

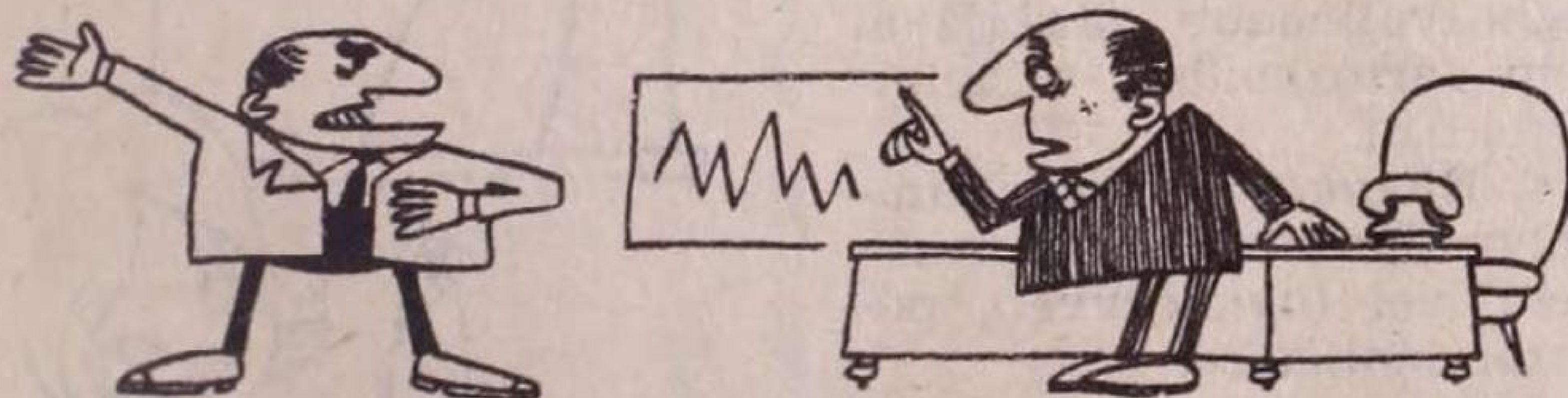
IGAZGATÓ: Várjunk csak! Ezt nem kell bátran a műhelyfőnök szemébe vágni, mert neki is ez a véleménye.

TRIGULA: Hát akkor?

IGAZGATÓ: A dolgozókkal kell megértetni, nekik kell megmondani, hogy a munkafegyelem mindenkire kötelező...

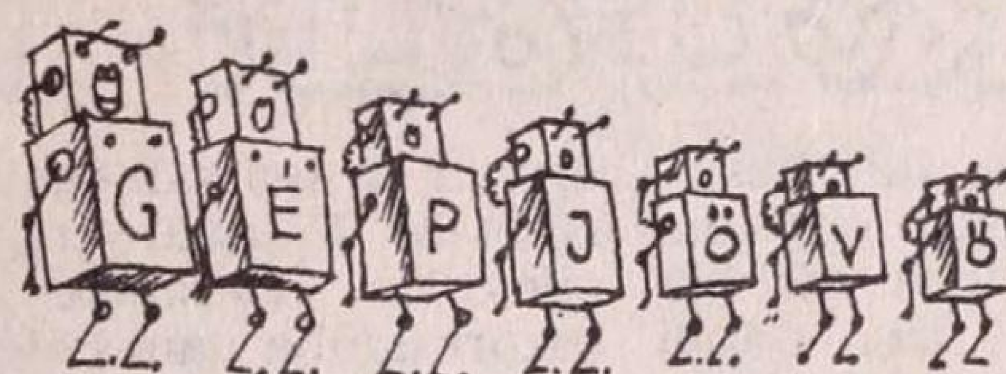
TRIGULA *(kevesebb lendülettel)*: Micsoda? Én a dolgozóknak? Kérem, én ezt nem vállalom... Nekem családom van, két gyerekem...

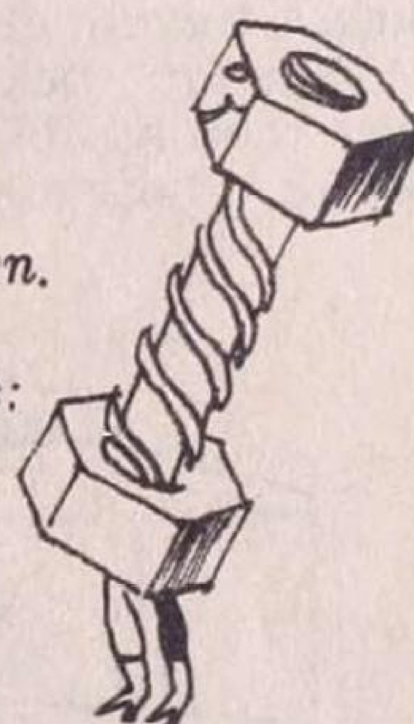
Alföldi Imre

Elromlott a Trabant

Mint újságtéma napjainkban hálás
a fokozódó automatizálás,
s ha a dolgot nem gépiesen nézem,
nincs semmi hézag nálunk gépi téren.

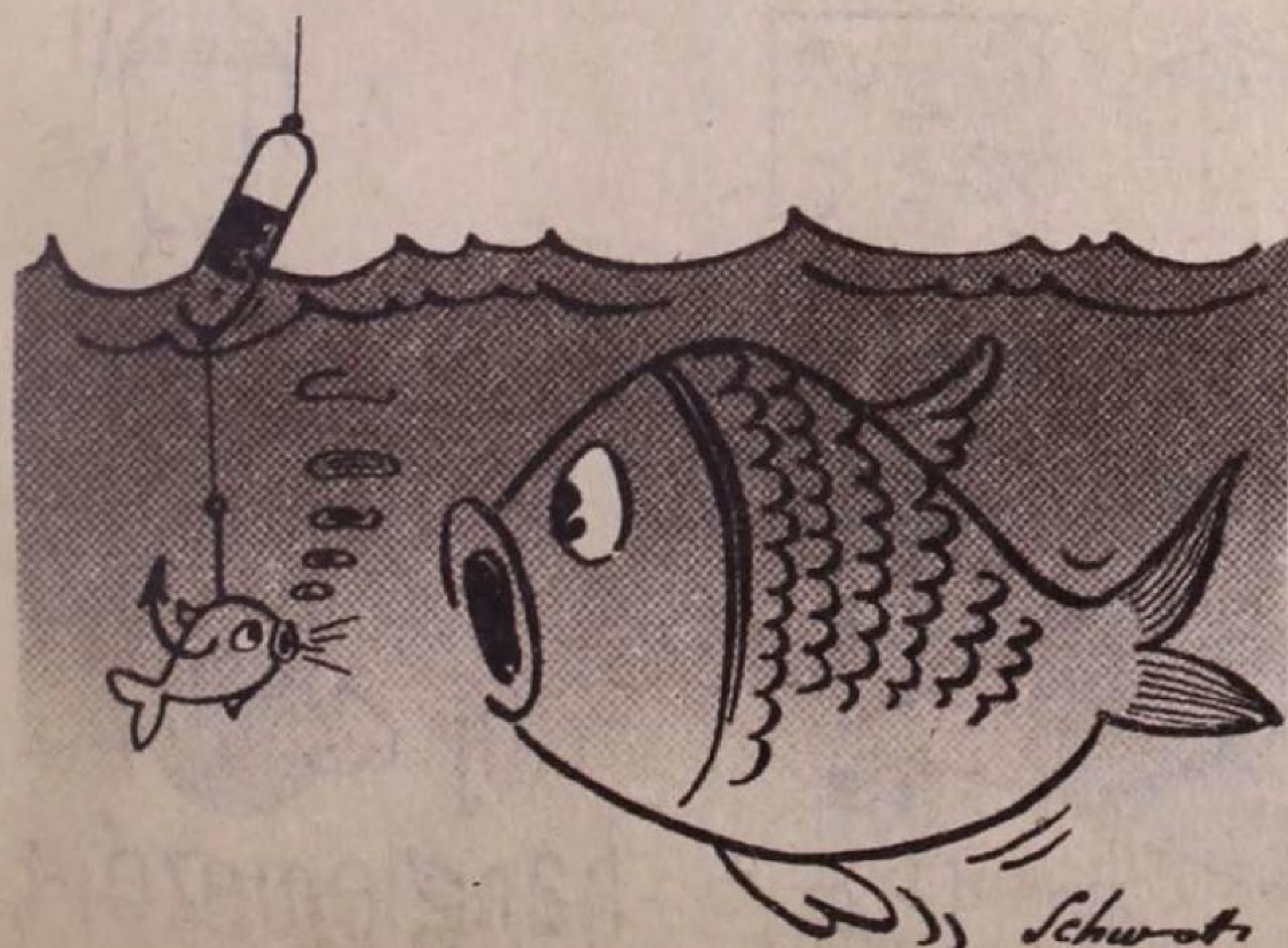
E nép a gépért nagy dolgokra képes:
koplalni is tud, ha autóra éhes,
és népszerű a gépszerű kihágás,
a vámkörüli automachinálás.

Még elpereg vagy öt-hat emberöltő,
géplélekről költ minden gépi költő,
eszményképünk és utódunk a gép lesz,
így jutunk el a túlgépesedéshez.

Mit szem-száj kíván, meglesz gombnyomásra,
De kinek lesz akkor már szeme, szája?
Gépdal zörren kis gépemberkék ajkán,
felköszöntőül csavaranyák napján.

Péreli Gabriella

Önbizalom

– Na te pupák, most merj bekapni!

Záróra után

– Drága művész urak, csak egy forintot adjanak vissza kapupénzre!

Nehéz eset

Sajdik Ferenc rajza

– Hiába, nem tud beleilleszkedni a közösség munkájába...

KÜLFÖLDI KUTYA

Nemcsak az állatbarát, hanem az idegenforgalom lelkes híve is szót kér belőlem, midőn az alábbi problémára hívom fel illetékesek figyelmét.

A nyár beköszöntével egyre több külföldi látogató érkezik hozzánk, kutya-

családtagjaival együtt, s nekünk egyaránt kedves a vendég, legyen az skót gyáros, vagy skót terrier. Ugyanakkor vendéglátóiparunk, mely elsőrangúan hivatott a vendégek kedvében járni, maradi szemléletet őriz a kutyavendégelés területén. Például megtiltja ebeknek étterembe vagy eszpresszóba való belépését. Ez a rendelet pedig perspektivikusan komoly gátja lesz az idegenforgalomnak, mert ha a rendelet híre elterjed külföldön, akkor a német vizsla és az angol bulldog inkább Monte Carlóban fogja a szabadságát tölteni, ahol nem kötik ki a kaszinó elé, hanem együtt veszítheti a gazdájával. Helyes volna tehát, hogyha a rendeletet módosítanák.

Tennék is reá néhány javaslatot:

1. Mentesíteném e tilalom alól az osztályon felüli, valamint az első- és másodosztályú helyiségeket. Harmad-, negyedrangú üzemeket, valamint az italboltokat az ebek ezután se látogathassák, ott amúgy is csak rosszat tanulhatnának.

2. Legyen a fogyasztás az éttermekbe belépő ebek számára is kötelező. A panaszkönyvbe azonban az eb társaságában levő személyek csak abban az esetben tehetnek bejegyzést, ha a kifogásolt ételnemű az eb is otthagyta.

3. Kétéves koron alul az eb gyermeknek tekintendő, ezért 20 óra után még a legközvetlenebb gazdájával sem tartózkodhat a helyiségekben.

4. Éjszakai szórakozóhelyre hímkutya csak nyakkendővel (nyakörvvel), pórázon léphet be.

S. P.

Kármentő

– Így csak ez a pár üveg törik össze.

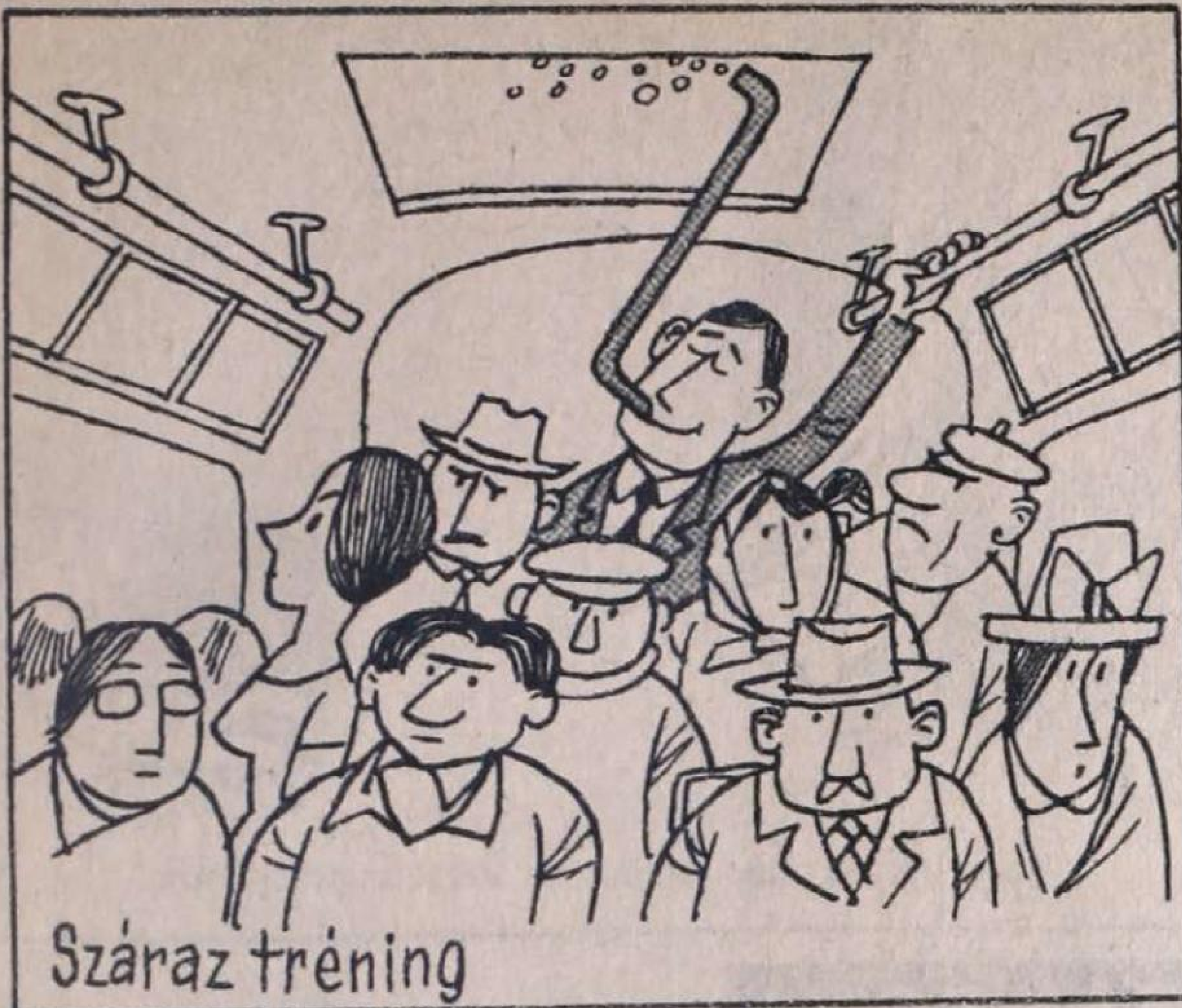
Zsoldos Sándor rajza

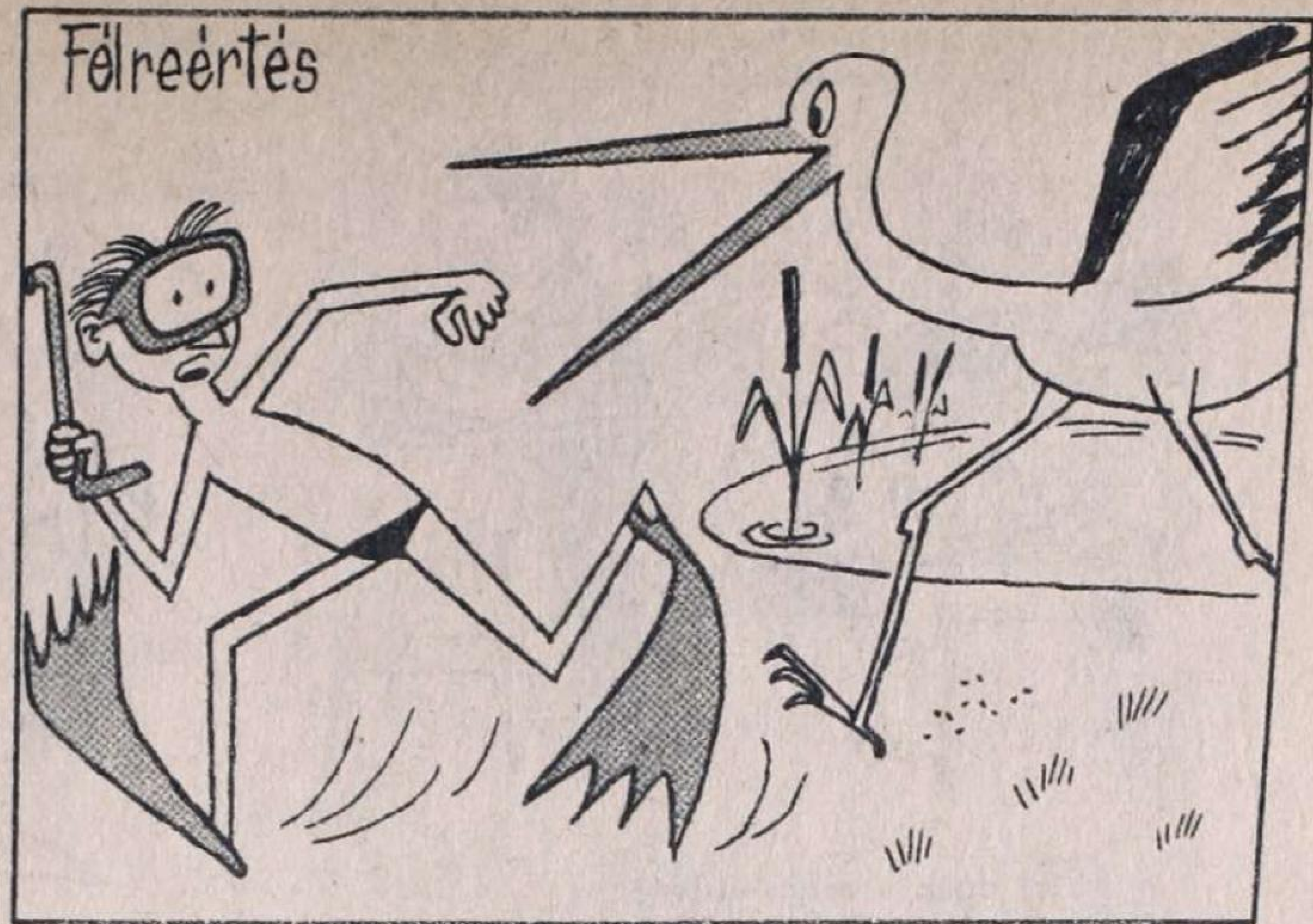

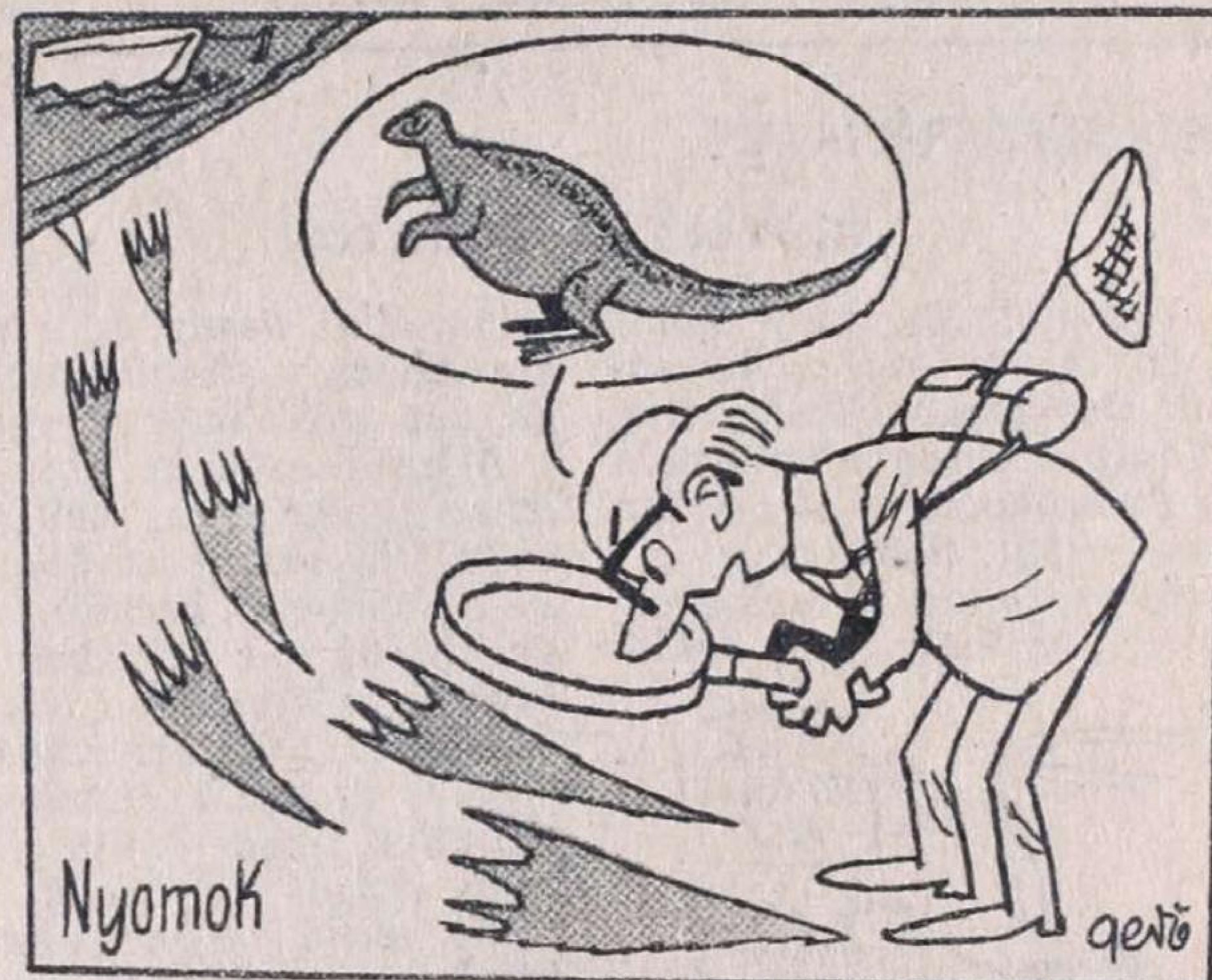
Gerő Sándor rajza

Békaemberek

Száraz tréning

Félreértés

Szakosztály ülés

Nyomok

HALHATATLANSÁG

– Nekem valami nagyon finomat kérjél! – csicseregte a fülembe Potyika, és én egy pillanatra megzavarodva néztem rá. A nagyon finom fogalmát ugyanis nálam teljes egészében a kolozsvári töltöttkáposzta képviseli, dagadóval. S azt egy presszóban, fényes nappal!!

– Valami édességet a kisasszonynak! – kerültem meg diplomatikusan a kérdést, s várakozásteljesen néztem a pincérnőre.

– Csoki krém, lúdláb, citromtorta, dobos!

– Valami különlegeset, valami egészen finomat ajánljon! – pötyögte Egyetlenem, és segélykérőn nézett rám.

– Spartacus szelet! – dobta be a pincérnő, s Potyika le volt fegyverezve.

– Azt, azt hozzon, olyat még soha nem ettem!

„Spartacus szelet!" – ütötte meg a fülemet. Pont Spartacus! Szeletben!!

Kíváncsian vártam. Barna volt, hosszúkás, a tetején fehér pöttyökkel. De semmi nem emlékeztetett belőle a nagy rabszolgavezérre. Megkóstoltam. Úgy sem.

Gondoltam, itt valami tévedés lesz. Rosszul hallotta a rendelést, vagy ilyesmi. Odaintettem a pincérnőt:

– Spartacust hozzon! – mondtam tagoltan. Megdicsőült arccal nézett rám, majd elrobogott. És hozta. Belevágtam a villámat, és közben lelki szemeim előtt a gladiátor jelent meg, amint maroknyi csapata élén szétszórja a római légiókat. Kifordult a számból.

Este, amikor hazamentem, első dolgom volt, hogy félig kész drámáimat, kilenc csodagyerekkori szimfóniámat, lírai verseimet, és néhány perpetuum mobile modellemet tűzre vetettem. Megkönnyebbült sóhajjal néztem, hogy hamvad el életművem: hacsak ezután nem követek el valami ballépést, nevem nem fog tovább élni sem krémes, sem torta, sem túrósfánk alakjában!

(puskás)

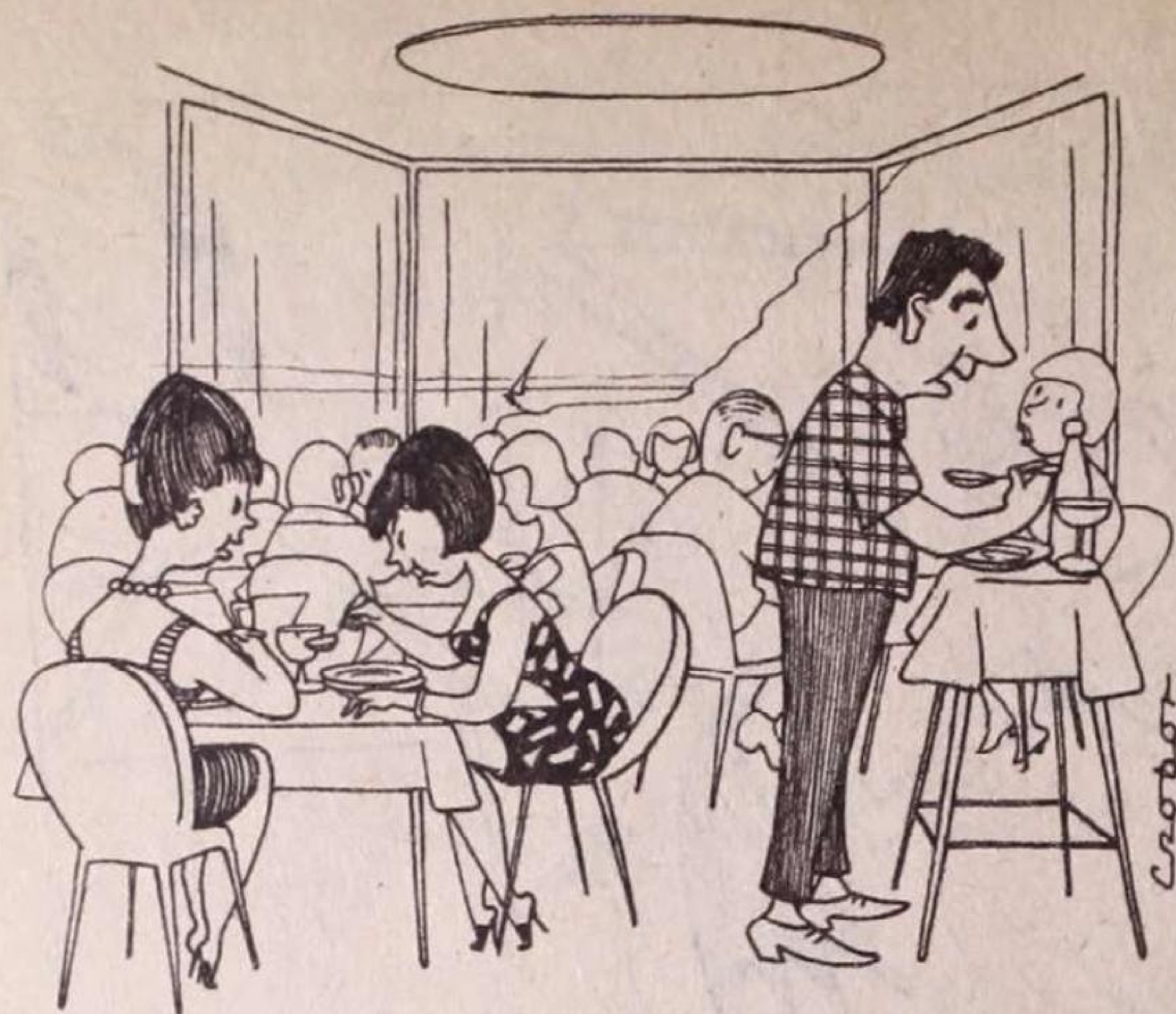
ÉLET A MARSON

Arra a kérdésre, hogy van-e élet a Marson, a washingtoni tudományos akadémia válasza így hangzott: lesz! Az egyik biológus szerint ugyanis a Mariner IV nevű űrhajót, amely a Mars felé tart, elmulasztották csírátlanítani, s ha a Mariner IV véletlenül beletalál a Marsba, hamarosan megindul az élet a vörös bolygón, s néhány milliárd év múlva talán már emberek is lesznek rajta.

Szervezés

– Nézze, Pirike, a kilátásban majd gyönyörködünk aztán...

Külföldiek a Balatonnál

– Miért eszik a férjed állva?
– Tegnap lovagolni volt Nagyvázsonyban.

Szubjektív érzés

– Ez a kölyök már megint az idegeimmel játszik.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

REJTÉLY A VONATON

A gyorsvonat, mely május 16-án 16 óra 33 perckor indult Debrecenből Budapestre, valóságos szardínia-járat volt. Az étkezőkocsiban is minden hely foglalt, illetve...

Illetve, ahogy körülnézek, látom, két hely üres. Boldogan odasietek a feleségemmel, hogy leüljünk.

Korai öröm. A szikár, méltóságteljes főúr felvilágosít, hogy ezek szolgálati helyek. Ezeknél az asztaloknál végzi az adminisztrációs munkáját.

Megpróbálkozom a kompromisszummal: „Drága főúr, legalább a feleségem hadd üljön le, egy nőnek nem öröm állni Pestig és a főúr kivételesen adminisztrálhatna két szék helyett egyen."

Alkuról azonban szó sem lehet. Szolgálat, az szolgálat, el kell hagynunk az étkezőt, és a szomszéd kocsiban állva lessük az ablakon át, hogy nem üresedik-e valahol odabent egy kis helyecske.

Nem üresedik, ellenben a szolgálati ülések közül titokzatos dolgok történnek: két testes férfiú tárgyal valamit bizalmasan a főúrral, azután leülnek a szolgálati helyekre, a főúr pedig a továbbiak folyamán egy pulton adminisztrál.

...De hát mért nem adta át az egyik ülést egy nőnek, és ezután miért adta oda mind a kettőt a két férfiúnak?

Nos, ez rejtély. Ha valaki tudja a megfejtését, közölje velünk, mert szörnyen kíváncsiak vagyunk rá.

(f—p)

FANTOM!

A szobában ketten voltunk. Én és a félhomály. A rádióból halk, finom, átszellemült muzsika szűrődött. A Beatlesek énekeltek. Cigarettáért nyúltam. Aztán kezembe vettem a gyufát. És megállt a szívverésem. A gyufa címkéjéről egy fantom, egy rém, egy óriáskezű Frankenstein, egy Drakula nézett velem farkasszemet álarca mögül. Kezeire – biztosan azért, hogy ne maradjon ujjlenyomata – gumikesztyűt húzott. Alatta a gyufagyár felhívása: „Ne ítélje tehetetlenségre, vérre van szüksége!"

Szóval ez egy vérszopó, egy ragadozó, akinek vérre van szüksége, különben tehetetlen. Ez nem egyszerű grand guignol, ez több annál! Ez felhívás, felszólítás, parancs! Itt valamit tenni kell. Neki teljesen mindegy, hogy kinek a vérét kapja. Lehet az gyermek, felnőtt, férfi, nő. Embervért akar! Embertársaim! Ez az alak nem nyugszik addig, amíg nem kap vért! Veszélyben a vérünk, barátaim!

Házassági tanú már voltam, itt az ideje, hogy vértanú legyek. Állok elébe. Jöjjön hát az a szörny! Jövő vasárnap féltizenegy és tizenegy között várom őt a hatos végállomásánál. Edényt hozzon magával. És írja meg, hogy mennyi vérre van szüksége. De ne féljen, bővérű vagyok.

Aki olvassa, adja át.

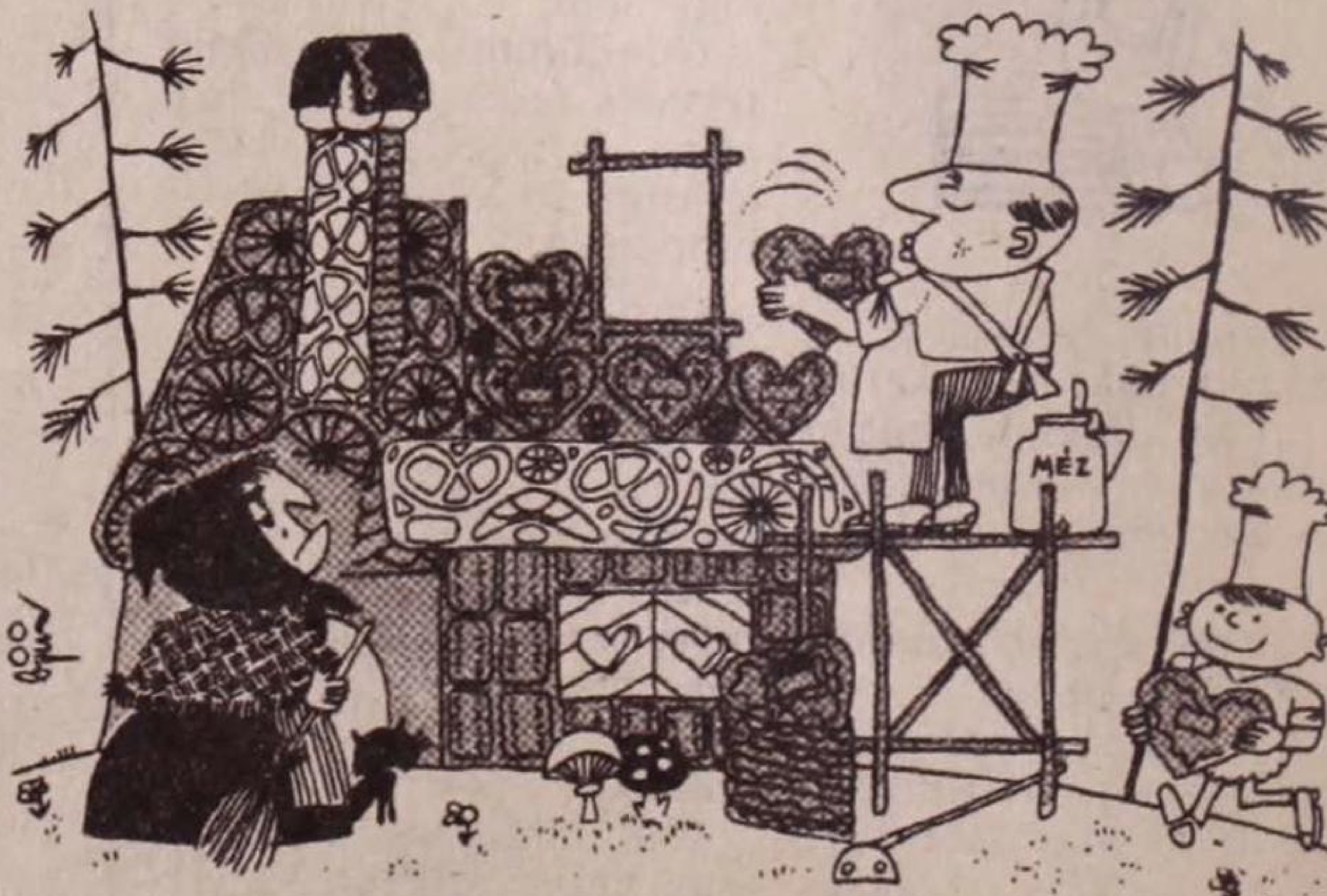
S. Nagy István

Újítás

– Tudja, a titkárom állandóan álmos...

Emeletráépítés

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kiss hazajön Párizsból, és eldicsekszik, hogyan mentette meg a vonaton a magyarok becsületét.

– A kupé zsúfolva volt – meséli –, egyetlen üres hely sem akadt. Ült ott egy francia, egy angol, egy olasz, sőt ha jól emlékszem, még egy japán is. Egyik állomáson felszállt egy gyönyörű angol hölgy. Tanácstalanul körülnéz, de senki sem mozdul, hogy átadja a helyét. Erre én...

– Erre te felálltál?

– Azt nem, de elkezdtem németül beszélni, hadd higgye a hölgy, hogy egy német volt vele szemben udvariatlan.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit csinálnak szabad idejükben?

Hogy mit csinálok? Egy kis mellékjövedelmet.

B. E.

Aktív pihenéssel agyonfárasztom magam.

F. L.

Nincs szabad időm: tévém van!

F. Gy.

Dolgozom, hogy még több szabadidőm legyen.

(f–p)

Elvállaltam egy harmadállást.

G. Sz.

Általánosságban szólva: én a szabad időmben tanulok, művelődöm, edzem a testemet és a lelkemet, hogy másnap maradéktalanul helyt állhassak a közös munkában. Konkrétan: ultizom.

K. A.

Cuhuzulmamrakvatokat gyűjtök.

M. Gy.

Megpróbálok különböző dolgokra magyarázatot keresni.

P. L.

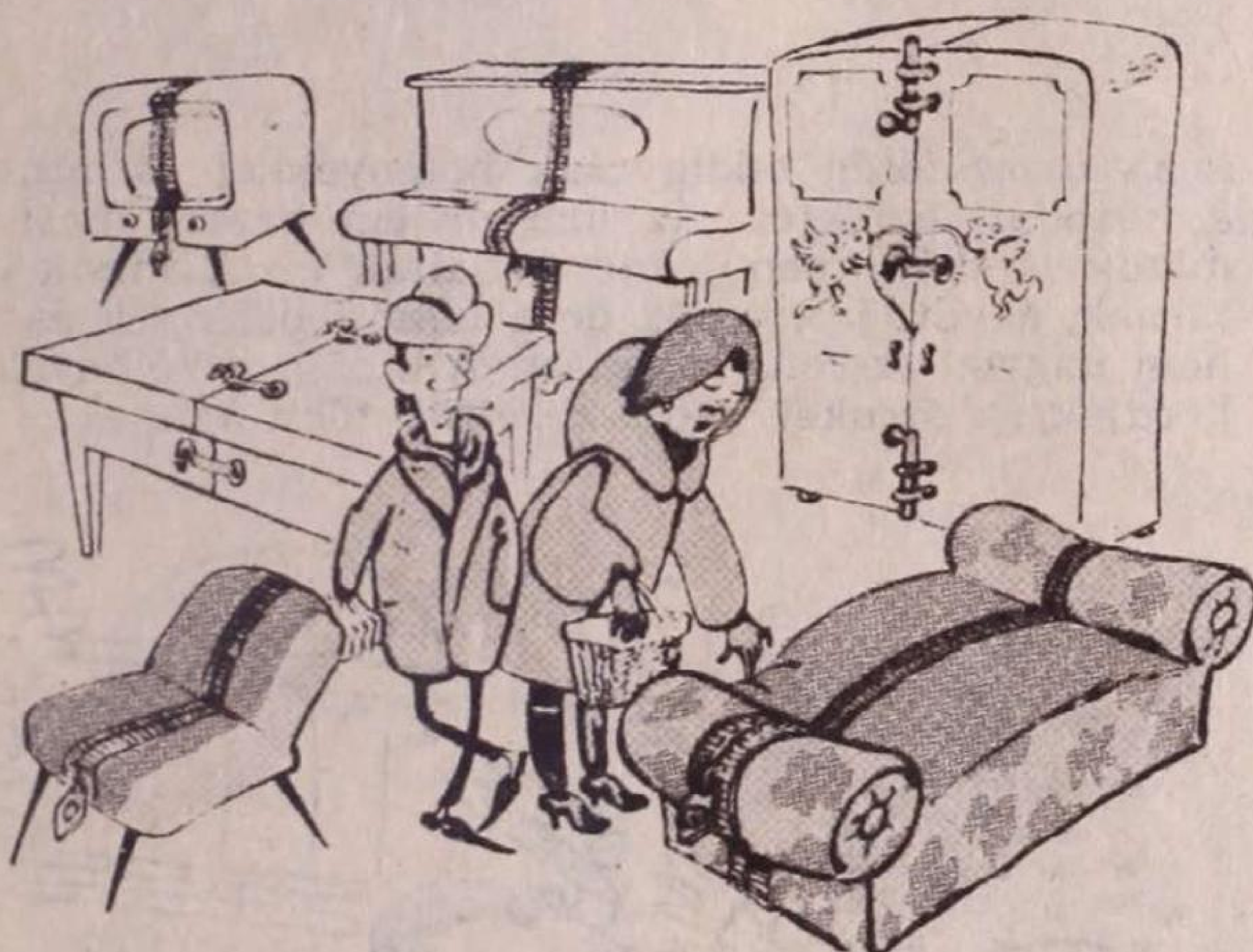
Elidegenedek a családomtól.

S. P.

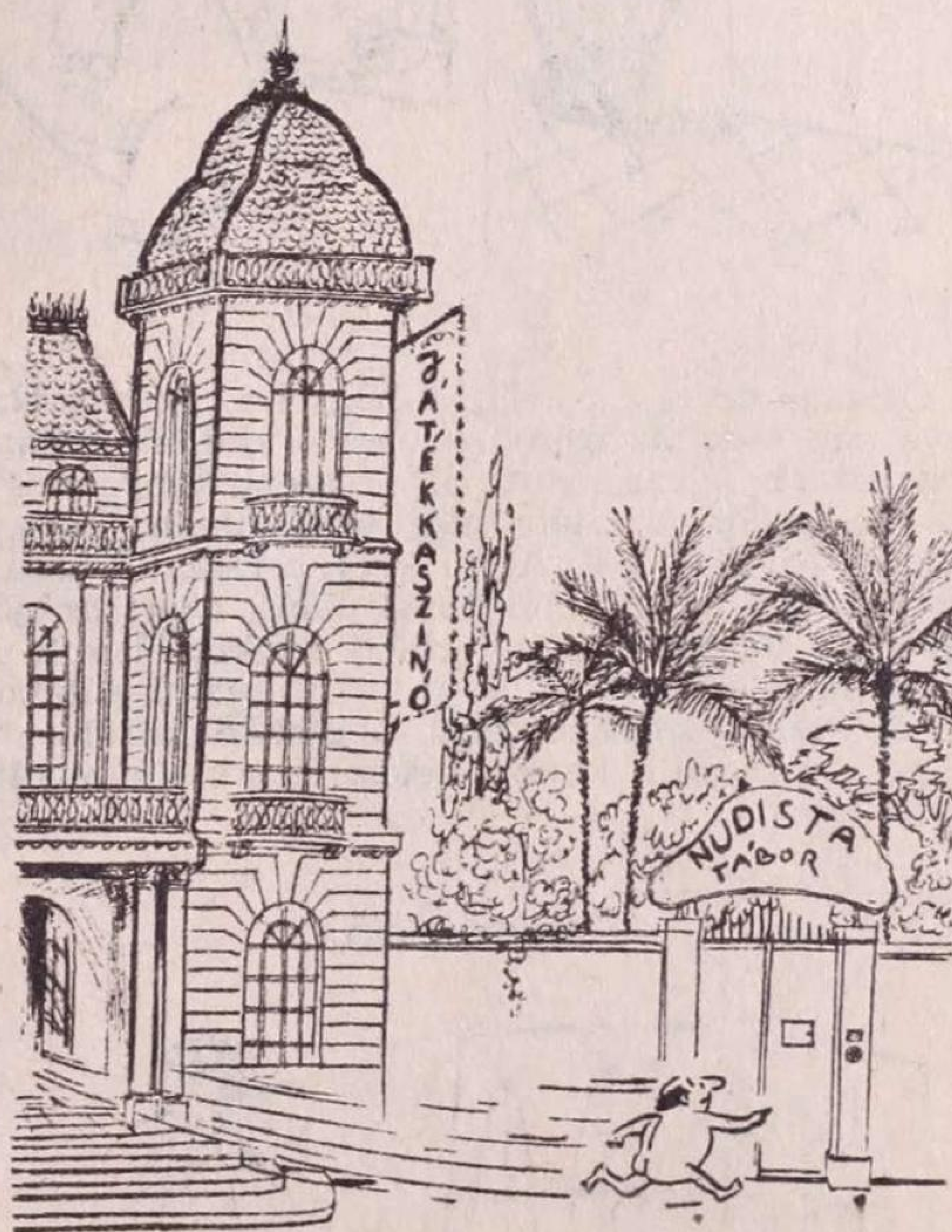
Nekem ez nem gond, hálistennek; én a szabad időmben végzem el azt a munkát, amit a munkaidőmben ellazsáltam.

T. L.

BÚTORTERV GYAKRAN VÁLÓ FIATALOKNAK

A NYÁR ÖRÖMEI

ÓVATOS BIRÁLAT

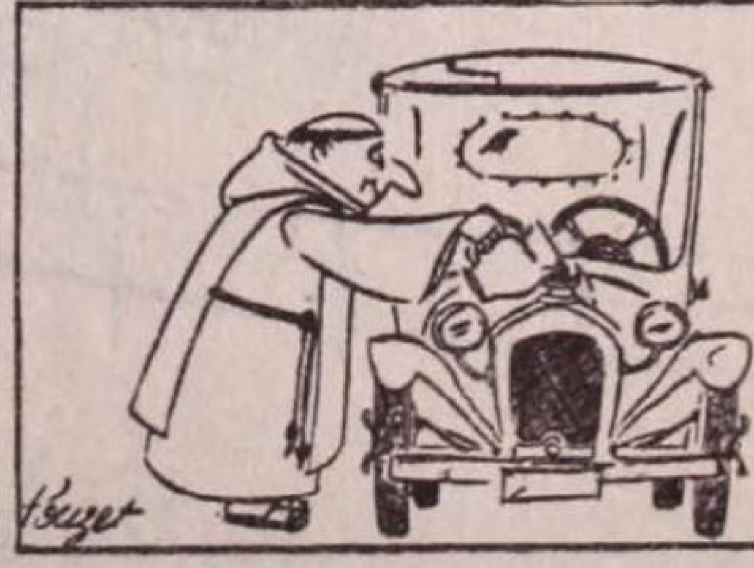

(A prágai „Dikobraz", a moszkvai „Krokodil" és a párizsi „Ici Paris"-ból)

KÉP SZÖVEG NÉLKÜL

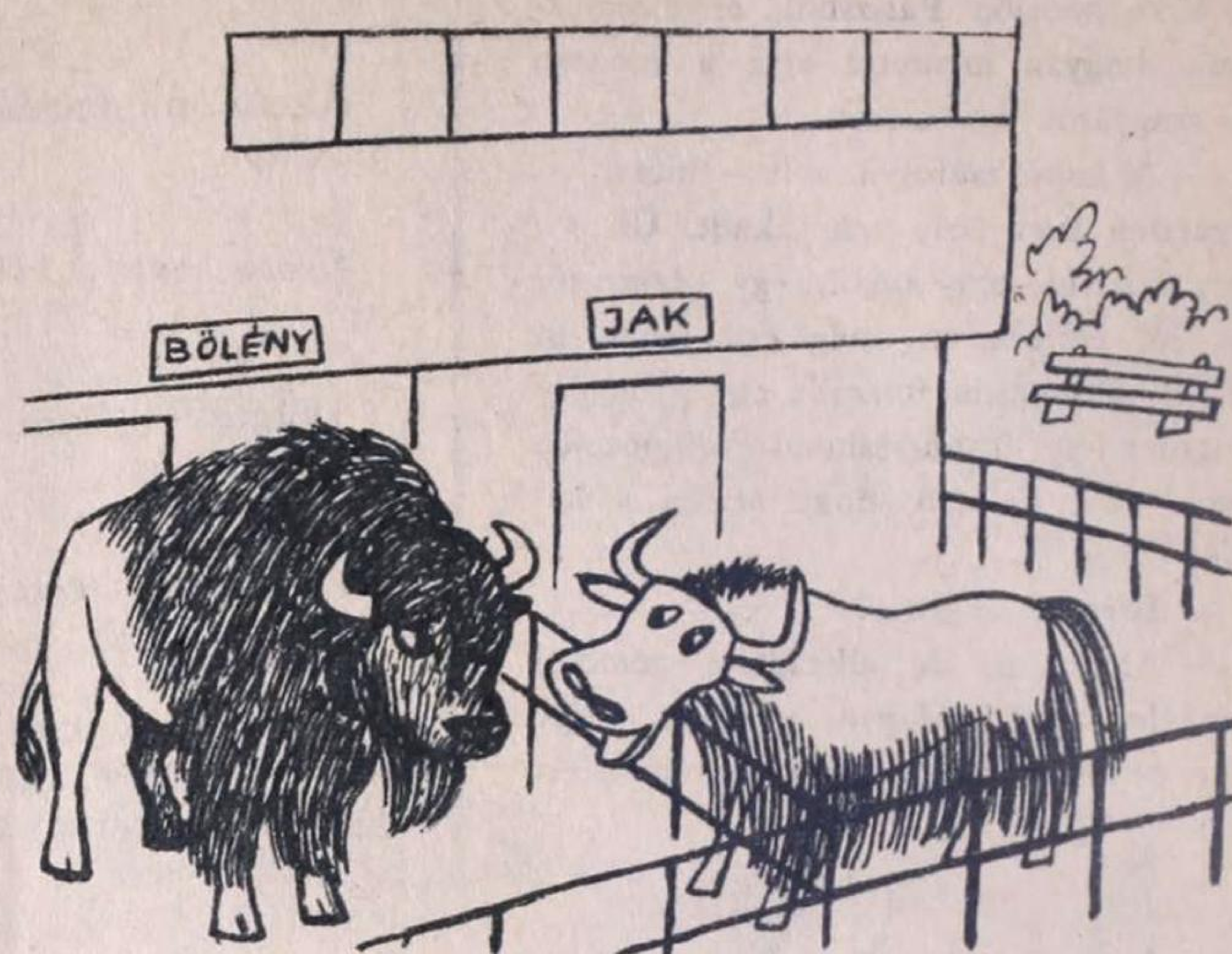
ÁLLATKERTI HÍRADÓ

Az Állatkertben is van népesedési probléma. Persze más természetű, mint a rácson kívül.

Az előző évekhez hasonlóan a vezetőségnek az idén is gondot okoz a sok újszülött barna medve elhelyezése. Emellett a magyar származású víziló gyerekek iránt sem mutatkozik olyan kereslet, mint a múltban.

KÉT MEGOLDÁS

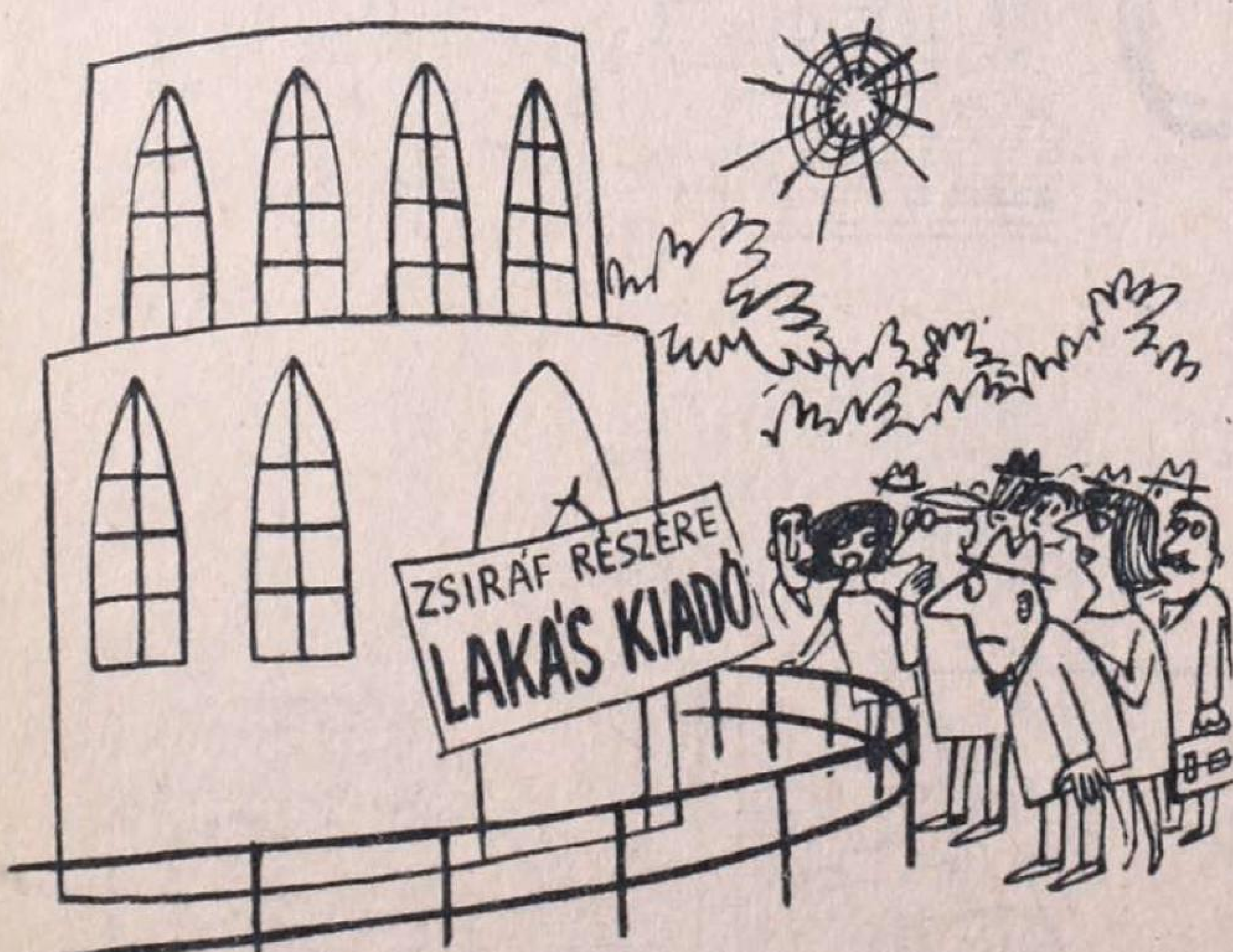

– Mondja, bölény szomszéd, igaz, hogy maguk kihalóban vannak . . .?

Az igazgatóság eddig csak bölényekkel osztotta meg a központi épületet. Az alagsor egy részét most, harmadik társbérletben jakok foglalták el. A kicsik összejárnak, együtt játszanak, de a felnőtt bölények és jakok nem nagyon szívelik egymást. Állítólag a bölények fent hordják az orrukat, mert közöttük több a fejes.

Országszerte az a helyzet, hogy ha egy háznak csak a terve van meg, az igénylők ezrei indulnak rohamra. Itt meg már befejezés előtt áll a szép, kényelmes zsiráfház, de lakóinak kiléte még bizonytalan. Ugyanis felment a zsiráfok ára. A külföldi kereskedő azzal érvel, hogy az idei zsiráf jobb konstrukció, azért drágább. Mi a teendő? Másodosztályú, rövid nyakú, elavult zsiráfot igazán nem állíthatunk be a mi gyönyörű Állatkertünkbe. De talán szerezhetnénk megfelelő zsiráfot hirdetés útján, a közvetítő kereskedelem megkerülésével?

PESTI CSODA

– Tessék mondani, merre van a rovarállatkert . . .?

Bővül, gyarapodik a jövőre százéves Állatkert. A főbejárattal szemben készül a flamingók tava, a szabadtéri színpad helyén japán kertet létesítenek. Július végére pedig megnyílik a rovarállatkert is.

(Kürti—Várnai riportja)

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.3478 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte — 65.7734 —Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504